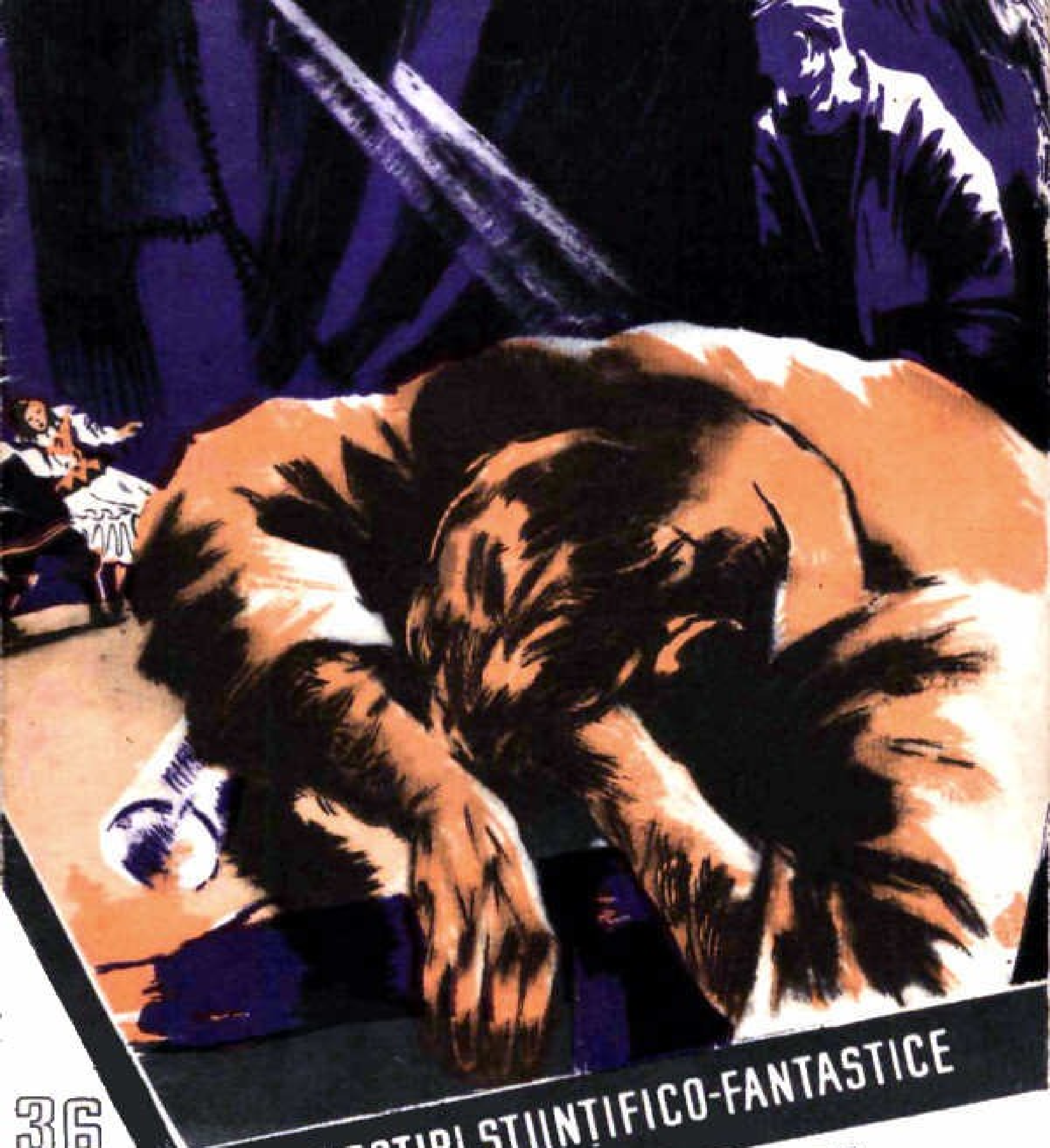

36

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ȘTEFAN TITA

Piticii ÎN ȚARA lui GULIVER

★★

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

ŞTEFAN TITA

PITICII ÎN ŢARA LUI GULIVER

*** ***

Colecţia "Povestiri Ştiinţifico-Fantastice"

36

(Urmare din numărul trecut)

Ideea era pe cât de simplă pe atât de ingenioasă. Nimeni n-ar fi bănuit existenţa lor în „coşniţa lui Shelton”. Iar acesta, la fel de neştiutor, îi va scoate frumuşel afară. Previziunile Gatinei se împliniră întocmai. Chemat urgent în apartament de Town Hill, Shelten îşi puse chipiul şi-şi potrivi taşca pe şold.

– Spune-mi, nu i-ai văzut pe pitici? răcni Town Hill.

– Nu… unde să-i văd, excelenţă? bâigui Shelton, nepricepând despre ce-i vorba.

Pe un ton din ce în ce mai ridicat, îi aduse la cunoştinţă despre fuga Gatinei şi a lui Beloger, fugă de care-l făcea direct răspunzător.

Alarmat, Shelton îl însoţi pe Town Hill la Ministerul Afacerilor Interne. Şi astfel cei doi evadaţi fură scoşi din imobil.

- 3 -

Cititorul îşi aminteşte, desigur, frumoasele basme populare în care un erou nu mai mare decât piticii noştri şi botezat fie Prichindel, fie Degeţel, ascuns în urechea căpcăunului, îi joacă acestuia unele renghiuri. Cu toată dârza împotrivire a lui Beloger, firea poznaşă a Gatinei îi dădu ghes să procedeze întocmai ca eroul basmelor populare.

În cabina elicopterului care-i purta spre Ministerul Afacerilor Interne, tocmai când Town Hill îl asigura pe Robert Morisson de succesul cercetărilor ce se vor

întreprinde pentru regăsirea piticilor şi invoca autoritar mărturia lui Shelton, prezent în cabină, se auzi întii un râs uşurel şi apoi un glas subţirel…

– Prea vă lăudaţi, excelenţă…

Town Hill, crezând că Shelton este autorul acestei necuviinţe, se întoarse furios spre subaltern şi-l trase de fireturile albastre, încercând să-l zgâlţâie.

– Cum îţi permiţi?

– Excelenţă… eu… eu… n-am spus nimic, se scuză Shelton. Vă dau cuvântul meu de ofiţer că nici n-am deschis gura.

Dar nu trecu niciun minut şi din nou se auzi acelaşi glas, tocmai când Town Hill, abia liniştit, îşi expunea planul de acţiune, glasul cel subţire comentă:

– Nu face nici două parale. Mai bine v-aţi ţine de călărie, excelenţă…

Ministrul de Interne nu mai avu putere să se stăpânească. Cu gura deschisă se repezi ca o panteră la Shelton, ţintind un obiectiv precis: nasul!

Pesemne însă că „providenţa” îl investise pe Robert Morisson cu misiunea de a fi apărătorul nasurilor atacate. Nu! Pe bătrânul financiar nu-l înşelase auzul! El identifică glasul Gatinei. Fericit, îi răcni şi de data aceasta lui Town Hill, în ureche:

– Stai, nenorocitule, nu te ţine de fleacuri! Hai mai bine să căutăm. A fost glasul Gatinei. Şi dacă a vorbit, înseamnă că-i pe aici pe undeva.

Începu atunci o furibundă cercetare a cabinei elicopterului. Îngheţaţi de spaimă, Gatina şi Beloger îşi ţineau respiraţia. Bătrânul vulpoi cu simţurile lui ascuţite ar fi putut să le adulmece urma. Dar spre norocul lor, elicopterul ateriza tocmai atunci pe acoperişul Ministerului de Interne. Şi în vreme ce Shelton se depărta să execute diferite ordine, bineînţeles cu taşca pe şold, Morisson înnebunit, cu ochii injectaţi şi ieşiţi din orbite, transpirat, continua să răscolească cabina şi să

şoptească şuierat:

– Aici trebuie să fie… l-am auzit glasul cu urechile mele…

- 4 -

Problema care se punea acum pentru Gatina şi Beloger era de a ieşi din taşca şi de a se fofila neobservaţi. Prilejul de a ieşi din ascunzătoarea lor nu se ivi decât seara târziu, când colonelul ajunse acasă.

Până atunci însă trecură prin nenumărate emoţii. Shelton avea obiceiul de a se înfrupta cu lăcomie din bunătăţile pe care mistress Mabel Shelton i le punea în taşcă. Era un mâncau fără pereche şi nici o mâncare nu i se părea mai gustoasă ca acelea preparate de mânuţele adoratei sale soţii. Spre deosebire de Napoleon Bonaparte, care declarase filosofic că orice soldat poartă în raniţă bastonul de mareşal, Shelton era de părere ca orice soldat să poarte în taşcă gustările preferate.

Numai datorită faptului că în ziua aceea era extrem de tulburat şi de ocupat, gustările au rămas neatinse în taşcă. În câteva rânduri fusese ispitit să-şi potolească foamea, dar norocul veghea, pare-se asupra celor doi pitici. Când să-şi scoată pateurile, fusese chemat, ba de Town Hill, ba de vicontele Rap, ba de Morisson. Town Hill îl încărcase cu tot felul de dispoziţii. Astfel, acum în taşcă se aflau nu numai piticii evadaţi, dar chiar deasupra capului lor se mai găsea ordinul confidenţial cu măsuri pentru prinderea lor neîntârziată…

Seara, Shelton sosi acasă, obosit. Cum îl zări, mistress Mabel îşi dădu seama că e frământat de griji.

– Spune-mi, Robi, ce-i cu tine? Ai supărări?

Shelton şovăi. Nu ştia ce să facă. Porunca lui Town Hill era categorică: nimeni nu trebuia să afle despre evadarea piticilor. Aşa se face că, după ce nevastă-sa îşi dădu cuvântul de onoare că nu va povesti nimănui cele

aflate, Shelton scoase din taşcă ordinul confidenţial şi i-l puse sub ochi. Taşca rămase deschisă. Deodată zbârnâii televizorul. În timp ce mistress Mabel citea cu nesaţ, bucurându-se că avea ce istorisi prietenelor, Shelton ridică receptorul.

Conversaţia nu dură decât o frântură de minut. Dar şi atât a fost suficient ca evadaţii să iasă din ascunzătoare, spre a se vârî grabnic în alta. Până la urmă, salvatoarea lor a fost mult adorata mistress Mabel Shelton, în minunatele pene de struţ ale pălăriei cu care avea obiceiul să se împodobească atunci când, însoţită de două ordonanţe şi purtată de o splendidă limuzină, mergea în piaţă, mistress Shelton ducea fără să ştie şi pe evadaţi.

CAPITOLUL VII

- 1 -

Olivier era un ţăran bogat care venea în fiecare săptămână să-şi desfacă produsele la vestitul târg de zarzavaturi, brânzeturi şi carne al Metropolei. Deşi e posesor al unor întinse grădini de verdeţuri, care-i aduceau considerabile venituri, el se văita că abia are cu ce să-şi ducă zilele.

Fire hapsână, umbla răpănos îmbrăcat şi-şi împingea singur, cale de zeci de kilometri, căruciorul în care se înălţa o falnică piramidă de varză, conopidă şi spanac. Având produse de bună calitate, Olivier se bucura de o clientelă aleasă şi foarte arareori se întâmpla să nu-şi vândă toată marfa. Totuşi erau şi unele zile când se mai întorcea cu două, trei verze înapoi.

Într-o asemenea zi, când se pregătea să-şi cureţe căruciorul de resturile nevândute, se petrecu următoarea întâmplare:

O foaie mare de varză începu să se plimbe singură pe platforma căruciorului. La început i se păru că visează. Îşi trase un pumn sub bărbie, îşi smulse părul şi căscă ochii inari. Dar nu visa. Foaia de varză se plimba în cărucior. Atunci, cuprins de spaimă, se ascunse în magazie, închinându-se şi bolborosind:

– Diavolul… Diavolul…

Cu sufletul la gură, aştepta să audă glasul de tunet al diavolului, poruncindu-i să-l urmeze în infern. Dar, în locul acestui glas puternic, auzi două firicele de voci îndemnându-se:

– Hai jos!

– Să ne ascundem în grădină!

Luându-şi inima în dinţi şi privind pe fereastra magaziei, în locul lui Scaraoschi, zări două făpturi mititele, ieşite de sub foaia de varză.

Cititorul a ghicit, desigur – erau Gatina şi Beloger.

Nu e greu de bănuit nici cum au ajuns acolo. Ei îşi făcuseră socoteala că de vor rămâne în capitală, mai devreme ori mai târziu, copoii lui Shelton tot le-ar fi iscodit ascunzătorile. Cel mai cuminte era, aşadar, să plece pe undeva la ţară.

Venindu-şi în fire, Olivier se apropie de cărucior şi începu să ţipe:

– Ce e cu voi acolo?

Văzându-se descoperiţi, Gatina începu să bolborosească:

– Spune, jupâne… n-ai vrea… n-ai nevoie de argaţi?

– La te uită cine vrea să se angajeze ca argat? bufni în râs Olivier, cât era el de hapsin. Dar ce ştiţi şi, mai ales, ce sunteţi voi în stare să faceţi?

– De toate, răspunse repede Gatina. Uite, în grădină putem fi de mult folos.

– Şi cum aşa?

– Foarte bine. Oricine, ca să plivească straturile, trebuie să se aplece de nu ştiu câte ori şi pierde vremea.

Pe când noi nu avem nevoie de aşa ceva. La noi merge totul mai repede.

Socoteala asta îi plăcu lui Olivier. Dar ei îşi mai făcu încă o altă socoteală: că mâncarea celor doi pitici îl va costa mai puţin chiar decât uleiul cu care-şi ungea vechea lui maşină de plivit. Aşa ca îi angaja pe loc, nu însă înainte de a le pune întrebarea:

– Nu care cumva sunteţi voi piticii pe care i-a adus Guliver din Liliputania?

Cu toată tăgada Gatinei şi a lui Beloger, roşeaţa care le acoperi chipul şi stânjeneala care-i cuprinse deodată dovedeau că nu se înşelase.

Dar lui puţin îi păsa. Şi chiar dacă ar fi ei, ce-i cu asta?

Lui să-i muncească şi să mănânce puţin, atâta cerea de la ei. Şi astfel cei doi pitici îşi începură viaţa de argaţi în gospodăria lui Olivier.

\- 2 -

Grea şi amară era viaţa celor doi pitici. Ei munceau din zori şi până noaptea târziu. Şi asta n-ar fi fost încă nimic. Le plăcea să muncească. Dar firea hapsână a lui Olivier îi lăsa aproape întotdeauna flămânzi.

Şi ca un făcut! Licoarea preparată de Batle continua să-şi facă efectul. Iar acest efect se concretiza pe de o parte în creşterea cu alţi câţiva milimetri, iar pe de altă parte, într-o nemaipomenită poftă de mâncare.

În acest răstimp, Olivier aflase de la precupeţii care veneau în fiecare săptămână la vestitul târg al capitalei că poliţia e în căutarea celor doi pitici. Pasămite, cu toate măsurile luate de guvern, ca nu cumva să se afle despre evadarea lor, zvonul, ca fumul, îşi făcuse drumul lui şi se şi răzleţise.

A fost suficient ca mistress Mabel Shelton să cunoască motivele necazurilor soţului ei, ca în curând să le afle şi prietenii, precum şi prietenii prietenilor, bineînţeles pe

cuvânt de onoare, că nu vor spune mai departe. Iar precupeţii cum să nu afle? Ei serveau doar cea mai aleasă clientelă, care simţea o adevărată desfătare să-şi calce cuvântul.

Să fim însă obiectivi şi să nu aruncăm întreaga vină pe seama adoratei soţii a colonelului Shelton şi a prietenilor ei. Cum să se păstreze o absolută discreţie, când mii şi mii de poliţişti şi jandarmi băteau drumurile şi răscoleau până şi cele mai înfundate cătune din numeroasele comitate ale ţării lui Guliver, spre a găsi piticii evadaţi? Aşa se făcu că lui Olivier începu să-i cam fie teamă. Îi era teamă ca nu cumva să-l denunţe vreun vecin că e gazdă de fugari şi să se mai pomenească cu cine ştie ce belea.

Nu s-ar fi despărţit cu inima uşoară de ei. Erau economicoşi şi dădeau randament. Nici de ţinut însă nu mai voia să-i ţină. A, să se fi acordat o recompensă cât de mică pentru găsirea piticilor, treaba ar fi fost simplă, şi Olivier n-ar fi avut niciun fel de frământare sufletească. S-ar fi înfăţişat cu ei într-o batistă la primul post de jandarmi; poftim piticii, daţi banii… şi gata povestea.

Dar, potrivit instrucţiunilor primite, nimeni nu trebuia să afle ceea ce ştia toată lumea, iar prin urmare, nefiind vorba de vreo recompensă, lui Olivier i se întâmpla pentru prima oară în viaţă să fie bântuit de o furtună sufletească.

În cele din urmă se hotărî să se descotorosească de ei. Mai ales că într-o zi Mary Shirley, o precupeaţă, supranumită „Raţa”, fiindcă umbla aidoma ca raţele pe care le purta în coş, şi care-i purta pică fiindcă n-o luase de nevastă, îl întrebă rânjind:

– N-ai vrea să-mi împrumuţi şi mie maşina dumitale de plivit?

N-am putea preciza dacă „Raţa” făcuse cumva vreo aluzie la Gatina şi Beloger ori avea realmente nevoie de maşină. Dar a fost de ajuns să pună o asemenea întrebare ca liniştea lui Olivier să fie urzicată. În aceeaşi

clipă luă hotărârea să scape de pitici. Bine, sa scape, dar cum? La început se gândi să-i înece. Vezi însă că nu se îndura. Nu se îndura să-i piardă aşa, pe gratis.

- 3 -

Un circ ambulant, în mod pompos denumit „Luxus”, îşi făcuse sălaş într-o comună mai răsărită din imediata vecinătate a satului în care vieţuia Olivier. Aflând despre popasul circului în comuna învecinată, acesta nu mai stătu mult pe gânduri. Chemă pe Gatina şi Beloger, îi legă zdravăn de picioare ca pe nişte pui de găină, ca nu cumva să-i fugă din buzunar, şi porni cu ei la drum. Proprietarul circului era un fost atlet, Jaques King, care apărea în arenă sub numele de don Giacomo.

În raporturile sale cu nefericiţii saltimbanci, don Giacomo nu se dovedise cu nimic mai prejos decât Olivier în raporturile cu Gatina şi Beloger. Exercita o adevărată tiranie faţă de sărmanii salariaţi, pe care numai foamea îi obliga să-i suporte grosolăniile. O singură mare pasiune avea don Giacomo: pe Fedora. Pentru Fedora lui adorată ar fi făcut orice jertfe.

Numele acesta gingaş, Fedora, ar putea să deruteze pe cititor. Nu, nu-i vorba de nici o fermecătoare călăreaţă care zăpăcise minţile lui don Giacomo, după cum se întâmplă de obicei în romanele despre circuri şi circari. Fedora era o leoaică bătrână, pe care fostul atlet o iubea ca pe un copil al lui. Nu ştia ce să mai facă pentru a o vedea pe Fedora mai puţin morocănoasă.

Când Olivier îi propuse spre vânzare pe Gatina şi Beloger, privirile lui don Giacomo scânteiară de bucurie. Mda, îi va face Fedorei o surpriză plăcută. Îi va oferi doi parteneri pentru numărul ei de dresaj. Doi parteneri care să facă acrobaţii pe spinarea şi chiar în gura ei larg deschisă. Doi parteneri care să uimească publicul şi să aducă bani mulţi la casă. Fără multă tocmeală îi cumpără

de la Olivier şi-i dădu pe seama lui Bimbo.

Bimbo era omul care primeşte palmele, adică un biet clovn pălmuit de don Giacomo nu numai în timpul spectacolului, ca să râdă spectatorii. Îl pălmuia ori de câte ori era prost dispus şi simţea absolută nevoie de un ţap ispăşitor. Cele mai multe palme le încasa însă din pricina Fedorei, ceea ce îndreptăţea în totul cumplita ură pe care Bimbo o nutrea faţă de bătrâna leoaică.

Când află motivul pentru care fuseseră cumpăraţi Gatina şi Beloger, pentru prima dată în viaţa lui de sclav al lui don Giacomo, revolta care-i clocotea în suflet luă o formă concretă.

– Dar asta nu se poate, îi strigă el lui don Giacomo în faţă. Nu-i puteţi da ca parteneri leoaicei, l-ar putea sfâşia. Sunt doar şi ei oameni, ca mine şi ca dumneata…

– Ce, ce-ai spus? se răsti don Giacomo.

Şi o avalanşă de palme şi pumni se rostogoli peste căpăţâna nefericitului Bimbo, curmând astfel orice manifestare de revoltă.

Împrejurarea aceasta îl apropie nespus de mult de piticii pe care îi avea în seamă. Între ei se împleti o trainică prietenie.

Bimbo căpătase însărcinarea nu numai să-i hrănească şi să-i îngrijească, dar să-i şi pregătească pentru numărul acrobatic şi de echilibristică în gura Fedorei. Lucrul în sine nu ar fi fost greu, mai ales că piticii dovediseră unele aptitudini în direcţia aceasta. Dar Fedora era arţăgoasă. Cu puţin timp înainte de intrarea celor doi pitici în circ, sfâşiase braţul unui biet saltimbanc, care, tot ca şi ei, urmând să uimească publicul la porunca lui don Giacomo, i-l vâra în gură. Faţă de Gatina şi Beloger leoaica manifestase de la început oarecare antipatie. Mârâia şi-şi agita coada ori de câte ori îi vedea. Când începură exerciţiile acrobatice pe spinarea şi îndeosebi în gura ei larg deschisă, deveni extrem de nervoasă, astfel că viaţa celor doi pitici era grav primejduită.

Apoi mai intervenise încă un factor care îngreuna lucrul cu Fedora. Piticii continuau să crească. Produsul lui Batle îşi continua efectele. Din păcate, creşterea lor nu era egală. În timp ce Gatina se înălţase cu câţiva centimetri, creşterea lui Beloger abia dacă putea fi observată. Această deosebire de statură nu numai că împiedica omogenitatea mişcărilor în exerciţiile acrobatice, dar pentru prima oară strecurase în minunatul angrenaj al rotiţelor lor sufleteşti un grăunte de praf.

Gatina îşi păstrase prospeţimea inimii, ba devenise chiar mai vioaie şi mai exuberantă. Beloger însă avea complexe de inferioritate. Care se manifestau fie prin tăceri profunde şi mohorâte, fie prin ieşiri zgomotoase şi nepotrivite, pe care el, primul le regreta.

De la o vreme liniştea începu să-i fie ronţăită de un sentiment necunoscut, un sentiment care i-a inspirat marelui Shakespeare binecunoscuta tragedie „Othello”. Da, Beloger ajunsese un soţ gelos şi nu o dată îi reproşase Gatinei că îi zâmbeşte prea tandru lui Bimbo. Când însă Gatina îi demonstra netemeinicia acuzaţiilor lui, Beloger se simţea ruşinat şi nefericit.

În seara debutului, în circ venise, printre alţi spectatori, şi şeful postului de jandarmi din comună, un anume Walter Fritzley, care tocmai raportase la centru că-i fusese semnalată prezenţa în comună a doi pitici. Evoluarea graţioasă a Gatinei şi salturile îndrăzneţe ale lui Beloger îl făcu dintr-o dată deosebit de atent. Numaidecât scoase din buzunar instrucţiunile primite şi fotografia celor doi evadaţi. Nu mai încăpea nicio îndoială. Ei erau!

A trebuit ca don Giacomo să-i verse suma obţinută din vânzarea biletelor pe întreaga săptămână şi să-i mai dăruiască şi un splendid şal spaniol pentru miss Fritzley spre a-l convinge pe destoinicul şef de post că se înşelase. Primejdia însă pândea la uşă şi ameninţa ca Fedora să rămână fără parteneri. De aceea, chiar a doua

zi, don Giacomo îşi ridică cortul, şi circul îşi reîncepu rătăcirea prin ţinuturi socotite mai ferite de ameninţări. Ei nimeriră într-o comună din apropierea portului maritim Worcester. Dar nici aici nu avură parte de un popas liniştit. Întregul ţinut era în fierbere. În curând urma să plece spre Liliputania flota condusă de Guliver.

Cum, va exclama cititorul, a capitulat oare Guliver? La aceasta s-a mărginit tăria sufletească a vestitului navigator? Povestitorul îl roagă pe cititor să nu facă nicio apreciere asupra calităţilor morale ale lui Guliver până nu va citi capitolul ce urmează.

CAPITOLUL VIII

- 1 -

Mecanismul operaţiilor de bursă este deosebit de gingaş şi în această privinţă poate fi asemuit cu cele mai fine şi mai sensibile cântare farmaceutice, care îşi pierd echilibrul chiar la mângâierea unei adieri. Cunoscând îndeaproape acest mecanism, Robert Morisson a putut lansa cu un uluitor succes acţiunile societăţii „Guliver and Comp”.

Dar tocmai cunoaşterea minuţioasă a mecanismului bursei, îi dădea certitudinea că dispariţia din circulaţie întâi a lui Guliver şi pe urmă a micilor săi prieteni însemna o inevitabilă catastrofă.

Miile de acţionari care îşi băgaseră măruntele lor economii în achiziţia acţiunilor societăţii prezidate de Robert Morisson aşteptau cu nerăbdare expediţia în Liliputania.

Expediţia, însă, din motivele pe care le-am arătat în capitolele anterioare, nu putea să mai aibă loc. Fără îndoială, dacă masa acţionarilor ar fi ştiut, catastrofa ar fi fost iminentă. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore,

toţi posesorii ar fi căutat să se descotorosească la orice curs de acţiunile „Guliver and Comp”. Trebuia deci menţinută neapărat iluzia viitoarelor explorări în ţinutul ca de poveste al Liliputaniei. Dar dispariţia Gatinei şi a lui Beloger îngreunase peste măsură menţinerea acestei iluzii. Lumea nu-i mai vedea şi întreba nedumerită ce se întâmplase cu ei.

Pe de altă parte, după cum am mai arătat, cu toate severele dispoziţii strict confidenţiale, tot felul de zvonuri îşi făceau drum şi era cu neputinţă ca avalanşa aceasta de poveşti, în fond adevărate, să nu influenţeze bursa.

Robert Morisson îşi recăpătase calmul şi ştia să manevreze cu abilitate mecanismul operaţiilor şi să preîntâmpine surprizele.

Dar fiecare lovitură, fiecare mişcare, era pândită de conducătorii trustului advers, care-i pregăteau contralovituri.

Situaţia era, în general, foarte critică. Nori grei se adunau ameninţători peste imperiu, peste coroană, peste guvern. Mişcarea aşa-numită subversivă, adică ofensiva celor care luptau pentru fireştile lor drepturi, luase de asemenea proporţii îngrijorătoare.

O uriaşă grevă a marinarilor încremenise pentru o bună bucată de vreme flota în porturi şi numai foarte anevoie s-a putut relua traficul maritim.

La sfânta mănăstire, printre sfioasele călugăriţe care se străduiau să-i îndulcească clipele surghiunului, Town Hill era în curent cu tot ce se petrece în afară şi se lăuda că doar el e în măsură să refacă zdrenţuitul prestigiu al imperiului.

Dar Town Hill nu se mărgini numai la simple declaraţii auto-elogioase faţă de slujitoarele domnului. El porni la acţiune.

Întocmi un scurt memoriu, care prin intermediul prea smeritei Ursula, stareţa mănăstirii, ajunse sub ochii lui Robert Morisson.

Bătrânul financiar nu era omul răzbunărilor eterne. Găsind că memoriul cuprinde elemente salvatoare, uză de toată gama şireteniei sale şi-i convinse pe lordul Westinghouse de necesitatea readucerii lui Town Hill în guvern.

Astfel, un scurt comunicat vesti opiniei publice cum că interimatul lui sir William la Ministerul Afacerilor interne lua sfârşit, întrucât baronetul de Town Hill se afla pe deplin restabilit.

- 2 -

Ce cuprindea scurtul memoriu trimis de Town Hill lui Robert Morisson? El cuprindea promisiunea de a face ca „Magnifica expediţie”, cum era numită flota pregătită pentru Liliputania, să plece neîntârziat spre ţintă, având pe Guliver comandant.

Robert Morisson citind această promisiune îşi spuse că Town Hill a început probabil să aibă unele halucinaţii din pricina mirosului de tămâie din sfântul locaş care-l găzduia.

Când însă, la stăruinţele prea smeritei Ursula, el plecă în aceeaşi noapte la mănăstire să asculte din gura lui Town Hill ceea ce acesta nu aşternuse pe hârtie, îşi schimbă părerea.

În adevăr, Town Hill găsise o soluţie. Nu de a convinge pe Guliver să renunţe la poziţia lui şi de a accepta conducerea „Magnificei expediţii”. Nici de a-l convinge pe Allridge să-şi pună în funcţiune "cogitofonul".

Town Hill găsise o soluţie de a salva aparenţele, de a menţine iluzia realităţii în faţa miilor de acţionari.

Soluţia era atât de simplă, aproape naiv de simpla, încât sir William, care-şi făcuse în ultima vreme o părere excepţional de bună despre propria lui inteligenţă, spumega de furie că nu o găsise el. Să vedem care era.

Oamenii au început să şoptească pe la colţuri de

stradă că societatea „Guliver and Comp” nu-i decât o vastă escrocherie. Că Guliver nici nu există, ori, dacă există, zace undeva întemniţat, împreună cu prietenii lui, piticii. Ei bine, guvernul va dovedi contrarul. Cum? Făcând apel la iscusinţa doctorului Kumberly.

Doctorul Kumberly era un fel de Copelius modern, adică se îndeletnicea cu confecţionarea păpuşilor. Iscusinţa lui Kumberly era atât de mare, încât numai anevoie se putea deosebi un manechin alcătuit de el din material plastic de o vietate omenească. Lucrând pe lângă un savant autentic, aflat, fireşte, pe Insula Florilor, dibuise meşteşugul să manevreze aceste păpuşi de la distanţă şi să le imprime mişcări de o extraordinară naturaleţe. Văzându-le gesticulând, plimbându-se, ori stând alene, picior peste picior, cu ţigara între buze, ai fi putut jura că-s oameni adevăraţi. Aşa cum învăţase de la fostul său maestru de pe Insula Florilor, cu ajutorul mecanismelor electronice izbutise chiar să le atribuie putinţa de a da răspunsuri precise la numeroase întrebări.

Town Hill poseda câteva păpuşi confecţionate de doctorul Kumberly şi-l pasiona, în afară de călărie şi băutură, compania acestor roboţi. De altfel, înalta protecţie a baronetului îl scăpase pe Kumberly de la multe neajunsuri. Fiind specialist în imitarea perfectă a oricărui model, iscusitul doctor se exercitase într-o vreme şi cu imitarea biletelor de bancă. Afacerea fiind descoperită, fără îndoială că doctorul Kumberly şi-ar fi sfârşit zilele undeva într-o temniţă umedă şi întunecoasă, intitulată pompos „Institut de reeducare”. Din fericire, protecţia lui Town Hill a acţionat la timp.

Aşadar, dacă Kumberly exista şi era cel mai abil plăsmuitor de păpuşi, dacă el era peste măsură de îndatorat salvatorului său Town Hill, de ce dar acesta nu i-ar putea cere confecţionarea cu toată discreţia a unui robot care să aibă întocmai înfăţişarea lui Guliver? O dată

confecţionat va putea fi purtat în lume, va fi văzut prin televiziune, va lua cuvântul la diferite mitinguri şi, în sfârşit, i se va încredinţa comanda flotei ce urma să pornească în Liliputania.

Bine, bine, ne-ar putea obiecta cititorul, mă rog, să admitem că dezvoltarea tehnică ar şti să creeze într-o zi un asemenea robot care să dea iluzia nealterată a autenticităţii, şi rolul dumitale de urzitor de poveşti fantastice e tocmai să ne arăţi aceasta. Totuşi nu pot crede că doctorul Kumberly ar fi fost în măsură să plăsmuiască o imitaţie atât de perfectă a lui Guliver, încât robotul să posede până şi gândurile acestuia şi deci să cunoască şi drumul spre Liliputania? La această judicioasă observaţie răspundem că planul alcătuit de Town Hill şi desăvârşit de bătrânul vulpoi Robert Morisson nici nu prevedea ancorarea flotei în Liliputania. Nu, ei voiau ca, în cadrul unei impresionante solemnităţi, vapoarele să părăsească portul Worchester, pornind cu maximum de viteză pe coama înspumată a valurilor… Dar… la destinaţie nu trebuia să ajungă.

Undeva în larg, se vor ciocni de o forţă necunoscută, să zicem un baraj de mine nedetectabile ori altceva în acelaşi gen şi atunci „Magnifica expediţie” va suferi amarul destin al „Invincibilei armada”, flota regelui Spaniei, Filip al II-lea, adică va fi înghiţită de ape cu echipaj cu tot.

Cine-ar fi putut prevedea un asemenea deznodământ? Nimeni! În condiţiile acestea, cine ar mai fi cutezat să arunce piatra asupra guvernului Westinghouse? Desigur, nimeni! Ehe şi dacă ar fi fost de stabilit răspunderi în această tristă şi neprevăzută întorsătură, atunci s-ar vedea că ele trebuie căutate altundeva, în rândul elementelor aşa-numite subversive, împotriva cărora se cuvenea dezlănţuită o necruţătoare ofensivă.

La ceremonia din portul Worchester participă însăşi suverana, însoţită de prinţul consort şi de vicontele Rap.

Cu prilejul acestei expediţii urmau să fie lansate şi câteva vase noi, fabricate în şantierele navale „Perfection”, aparţinând, fireşte, trustului „Morisson and Morisson”.

Mii şi mii de oameni se înghesuiau spre chei să asiste la ceremonia tăierii panglicii şi la ridicarea ancorelor. În gloata aceasta imensă şi deloc veselă, ci mai degrabă morocănoasă şi ameninţătoare, se afla şi un prăpădit de cetăţean. El lupta cu coatele din răsputeri să-şi facă loc. Şi nu atât pentru el, cât pentru însoţitorii lui, care, altminteri, ar fi fost călcaţi în picioare. Era Bimbo, clovnul circului „Luxus”, iar cei care îl însoţeau, Gatina şi Beloger. De mult puseseră la cale această nouă evadare. Rămânerea mai departe la circ, continuarea numărului senzaţional de acrobaţie în gura leoaicei, făceau ca viaţa piticilor să atârne de un fir de păr. Statura, trupul lor plinuţ ar fi putut să trezească foarte uşor adormitele porniri de junglă ale Fedorei. Dacă n-ar fi săturat-o pe deplin, în orice caz i-ar fi prilejuit un aperitiv delicios… De aceea, dimpreună cu Bimbo, hotărâră să fugă.

Guliver era acum comandantul expediţiei. Gatina şi Beloger erau încredinţaţi că împreună cu Bimbo vor izbuti să ajungă până la el. La drept vorbind, însă, pentru cei doi pitici rămânea o mare taină schimbarea atitudinii lui Guliver. Nu înţelegeau ce s-a petrecut cu el, cum de a primit ceea ce respinsese. Totuşi, dragostea lor faţă de el şi încrederea fără hotar în cinstea lui îl puneau mai presus de orice înjositoare bănuială. Dacă Guliver a primit comanda fiolei, a chibzuit pesemne că aşa se cuvine. Dar în sufletul lor stăruia şi altă umbră. Ei cunoşteau prea bine şi pe membrii guvernului Westinghouse şi pe bătrânul financiar Robert Morisson ca să nu se gândească şi la vreun eventual şiretlic din

partea acestora. Trebuia să se încredinţeze cu propriile lor simţuri că Guliver trăieşte şi că în adevăr el se găseşte în fruntea „Magnificei expediţii”. De aceea se aflau acum la ceremonie.

Fuga din cortul peticit al circului „Luxus” se petrecuse noaptea, târziu, în ajunul unui mare eveniment: ziua de naştere a Fedorei.

Don Giacorno îşi pregătise un butoiaş cu rachiu pentru sărbătorirea acestui eveniment şi îşi rezervase desfătarea unei prelungite libaţii. Potrivit tradiţiei, libaţia începea din clipa aducerii butoiaşului în vagonul directorial, adică cu câteva zile înainte.

Numai datorită respectării acestei tradiţii, Bimbo şi cei doi pitici s-au putut strecura afară din cort, fără ca don Giacomo să prindă de veste. A doua zi, când i s-a adus la cunoştinţă dispariţia celor trei, fostul atlet a fost pătruns de o imensă deznădejde. Se destrămase cel mai senzaţional număr al circului. Dar nu mai putea face nimic. În clipa când don Giacomo, cu ochii înroşiţi de băutură şi de plâns, cerea sughiţând iertare bătrânei leoaice că a rămas fără parteneri, Gatina şi Beloger, cocoţaţi pe umerii lui Bimbo, urmăreau cu înfrigurare ceremonia din portul Worchester. Nu, cititorule, nu trebuie să ai emoţii. Nimeni nu i-ar fi putut identifica. Mulţimea care se îndrepta spre port era morocănoasă şi cu pumnii încleştaţi. Şi apoi, precum am spus, nu mai aveau aproape nimic din înfăţişarea unor liliputani. Cum Beloger se purta acum ras, arătau ca doi copii.

De aceea şedeau fără grijă pe umerii lui Bimbo, aşteptând cu nerăbdare să-şi revadă vechiul şi dragul lot prieten, pe Guliver.

Iar când păpuşa, măiestrit lucrată, care-l înfăţişa pe Guliver, a apărut pe puntea vasului amiral să salute mulţimea, ei au tresărit emoţionaţi şi au exclamat într-un glas:

– El el! Trebuie s-ajungem neapărat la Guliver!

CAPITOLUL IX

- 1 -

„Magnifica expediţie” era alcătuită din 43 vase de diferite tonaje şi cu diferite funcţii sintetizate în denumirile respective: crucişătoare, torpiloare, submarine, portavioane etc. În frunte se afla vasul amiral „Excelence”. Pe puntea vasului amiral se plimba, cu mâinile la spate, comandantul suprem, adică aşa-numitul Guliver, manevrat de la distanţa de doctorul Kumberly.

Iar alături, cine credeţi că se găsea în calitate de comandant suprem adjunct? Johnson! Da, da, chiar vechea noastră cunoştinţă, căpitanul Johnson, de pe vasul explorator „Victory IV”.

După cum vedeţi, înaintase pe scară ierarhică, era comandant suprem adjunct şi purta trese de viceamiral. Cum ajunsese în această înaltă situaţie? Fusese nevoie de un om de încredere care să joace rolul de adjunct pe lângă un comandant confecţionat din nylon. Şi mai trebuia un om de încredere şi cu îndelungată experienţă care să îndeplinească misiunea secretă de a scufunda în larg întregul convoi.

Cine altul ar fi corespuns mai bine acestor cerinţe ca bătrânul, înrăitul şi experimentatul lup de mare Johnson? De altfel, răsplata care-l aştepta era cu adevărat împărătească: cinci la sută din sumele ce urmau a fi plătite de către societăţile de asigurare, ca despăgubiri pentru vasele scufundate şi pierirea atâtor mateloţi.

Fiindcă nimeni – cred – nu i-a socotit atât de naivi pe Westinghouse, Town Hill, Sir William, Robert Morisson şi vicontele Rap, reprezentând coroana, încât să pună la cale scufundarea unei asemenea flote fără ca în prealabil s-o asigure.

Fireşte, Johnson îşi luase cu el o parte din oamenii lui de pe "Victory IV", printre care Tom Border, devenit adjunctul adjunctului. Cei doi Mac Intyre, tatăl şi fiul, se aflau de asemenea pe bordul vasului amiral.

Johnson nu mai avea nici un fel de încredere în ei de când participaseră activ la organizarea uriaşei greve a marinarilor.

Dar tocmai această participare îi sugerase lui Town Hill ideea de a-i îmbarca pe unul din vasele expediţiei.

În definitiv, vasele trebuiau scufundate cu întregul echipaj, nu-i aşa? Şi atunci, de ce oare Mac Intyre, tatăl şi fiul, n-ar împărtăşi soarta celorlalţi mateloţi? Un mijloc simplu şi ingenios de a te descotorosi pentru totdeauna de doi dintre cei mai primejdioşi agitatori.

Pe vasul amiral, unde fuseseră repartizaţi, spre a putea fi mai serios supravegheaţi, ei încercaseră în câteva rânduri să se apropie de robotul pe care-l credeau Guliver. Nu puteau pricepe cum de a primit să fie comandantul unei expediţii de înrobire a unui popor prieten.

Pe acelaşi vas se mai afla şi o altă veche cunoştinţă a noastră: încărunţitul medic Sam Batle. După altercaţia în care riscase sa rămână fără nas, făcuse un scurt popas într-un aşa-numit „Institut de reeducare”. Dar Town Hill hotărâse să termine şi cu el, îmbarcându-l pe una dintre navete expediţiei. Prezenţa celor doi Mac Intyre şi a lui Batle pe bordul lui „Excelence” a înlesnit foarte mult pătrunderea lui Bimbo şi a celor doi pitici pe vas.

- 2 -

Când foarfecele de platină din augusta mână a suveranei tăie panglica inaugurală, din mulţimea imensă care umplea cheiurile portului Worchester se ridică un vuiet clocotitor.

La început se crezu că e o puternică manifestare de

dragoste şi entuziasm, ceea ce prilejui un zâmbet de satisfacţie pe chipurile puhave ale înalţilor slujitori ai imperiului.

Chiar majestatea sa regina-împărătească fu profund mişcată şi măgulită de această spontană şi atentă manifestare de simpatie din partea poporului. Când, însă, o clipă mai târziu începu o adevărată ploaie de cartofi, morcovi şi ouă clocite aşa cum povesteşte Bernard Shaw că s-a întimplat cu prilejul primei lui conferinţe –, înaltele feţe au înţeles că vuietul nu exprimă nici dragoste, nici entuziasm, nici simpatie, ci el este un prelung şi categoric: „Huo”! Şi, dacă această clocotitoare revărsare sonoră putea fi până la un punct suportată, în schimb torentul de proiectile improvizate era de-a dreptul insultător.

Închipuiţi-vă, un asemenea proiectil în chip de ou nu tocmai proaspăt s-a spart în augustul obraz al majestăţii sale, iar un morcov a răvăşit freza impecabilă a prinţului consort!

Drept urmare, s-a produs un adevărat atac cu tancuri şi şarje de cavalerie împotriva mulţimii, care nu cunoştea codul manierelor elegante, şi hăituită, lovită, maltratată, continua să huiduiască şi să strige:

– Daţi-ne pâine, nu colonii!

Dacă însă Bernard Shaw nu se lăsase intimidat, întrucât n-avea să-şi reproşeze decât lipsa de experienţă oratorică, în cazul de faţă, înalţii demnitari au luat-o la sănătoasa. Solemnitatea n-a putut continua, iar „Magnifica expediţie” a părăsit de îndată portul.

Uriaşa busculadă a favorizat însă strecurarea celor doi pitici şi a lui Bimbo pe bordul vasului amiral. Acrobaţia învăţată de Gatina şi Beloger şi stăpânită la perfecţie de Bimbo i-a ajutat să se caţere pe odgoane şi să se azvârle cu mult curaj peste orice obstacole şi fără îndoială că figurile lor acrobatice ar fi stârnii admiraţia publicului lui don Giacomo.

Plecarea precipitată a expediţiei a produs, cum era şi de aşteptat, oarecare tulburare în rândurile mateloţilor. Cei mai mulţi se aflau fie pe punţi, fie sus pe catarge de unde urmăreau mişcarea de pe chei. Atacul cu tancuri şi cavalerie le viscolea sufletele de ură şi mânie. În rândul celor atacaţi s-ar fi putut găsi soţia, mama ori copilul oricăruia dintre ei. Aşa se face că, o dată ajunşi pe bord, Gatina, Beloger şi Bimbo au fost numaidecât observaţi de Mac Intyre tatăl. La început nu i-a recunoscut pe pitici. Dar când Gatina i-a ciripit cu glasul ei dulce:

– Prietene, nu ne mai cunoşti? atunci s-a repezit şi i-a strâns cu dragoste la piept.

În puţine cuvinte Beloger i-a înfăţişat povestea lor. Mac Intyre asculta aci bucuros, aci scrâşnind din măsele de mânie şi pândea cu privirile ca nu cumva vreo iscoadă a lui Johnson să fie prin apropiere. Când însă Beloger i-a arătat că vor numaidecât să-l vadă pe Guliver, bătrânul matelot s-a înnegurat la faţă şi le-a răspuns:

– Hm, nu ştiu ce o fi cu Guliver. Am încercat şi noi să schimbăm o vorbă cu el, dar ne-a fost cu neputinţă. Ba, o dată venindu-ne drept în faţă, s-a făcut că nici nu ne cunoaşte. Ehe, se schimbă oamenii când ajung comandanţi!

– Ba nu, Guliver nu e omul să-l poată ameţi onorurile, au sărit piticii să-l apere.

– Bine, nu mă credeţi! Să vă spună atunci feciorul meu, care i-a adresat cuvântul şi nici nu i-a răspuns.

Mac Intyre fiul, chemat la sfat, a confirmat spusele bătrânului. Iar mai târziu, doctorul Batle a adeverit şi el că Guliver era de nerecunoscut.

– Dacă nu l-aş fi văzut la chip. Aş fi spus că nu e el.

Sfatul în şase nu se putea prelungi. Trebuia repede căutat un ascunziş pentru călătorii clandestini. Dacă Johnson ar fi prins de veste că sunt pe bord, de, nu ştiu ce s-ar fi putut întâmpla. Au rânduit degrabă astfel: Bimbo avea să se ascundă în cabina celor doi Mac Intyre,

iar piticii în cabina lui Batle, care, fericit de revedere, nici nu mai voia să se despartă de ei.

- 3 -

Potrivit instrucţiunilor, catastrofa navală trebuia să se producă în a cincisprezecea zi de la plecarea în larg. Cu acest prilej se verifica şi puterea de distrugere a minelor nedetectabile produse de uzinele „Pax”, aparţinând Trustului „Morisson and Morisson”.

Mina nedetectabilă avea proporţii reduse şi, de departe, părea o simplă şi rumenită gutuie. Puterea ei de distrugere era însă uluitoare şi se calculase că explozia a numai trei mine ar fi fost suficientă pentru nimicirea tuturor bastimentelor care alcătuiau „Magnifica expediţie”. Totuşi spre a se preîntâmpina orice surpriză, Town Hill fu de părere să se folosească şase mine în loc de trei. Iar ceilalţi înalţi slujitori ai imperiului împărtăşiră în totul punctul lui de vedere.

Nimeni, în afară de Johnson, nu cunoştea taina ciocnirii cu barajul de mine, fiindcă nimeni afară de el, nu trebuia să scape cu viaţă. Nici măcar Tom Border, supranumit Ţiparul, faţă de care Johnson nutrea o dragoste aproape părintească şi pe care ar fi dorit să-l cruţe. Dar răsplata care-l aştepta pe Johnson era atât de ademenitoare, încât eclipsa orice alte dorinţi.

Pe vase, viaţa se desfăşura normal. Prezenţa călătorilor clandestini trecu neobservată, deşi Ţiparului i se păru la un moment ciudată prietenia care se legase între cei doi Mac Intyre şi doctorul Batle, devenit nespus de voios.

Starea euforică de care fusese cuprins încărunţitul medic după întâlnirea cu Gatina şi Beloger îşi avea mai multe explicaţii. În primul rând, îşi revedea doi buni şi dragi prieteni, cărora le simţise din plin lipsa. În al doilea rând – de ce să n-o spunem? – fiindcă vechea şi redeşteptată lui pasiune ştiinţifică îi dădea ghes să

reînceapă experienţele de creştere. Iar Gatina, şi îndeosebi Beloger atâta aşteptau: să crească!

Batle studiase posibilitatea unul tratament cu efecte rapide. Supuşi acestui tratament, Gatina şi Beloger în foarte scurtă vreme ar fi atins proporţiile unor oameni obişnuiţi. Înainte însă de a-l începe, Gatina, cu obrajii învăpăiaţi, îi dezvălui lui Batle o taină pe care n-o cunoştea decât ea: era gravidă.

Fructul care i se pârguia în pântec era dovada dragostei ei nemărginite pentru Beloger, cel frământat de gelozie. Şi tot atât de îmbujorată, Gatina îl mai întrebă cu multă gingăşie dacă noul tratament n-ar putea să-i cauzeze copilului vreun rău oarecare. Auzind vestea, Batle fu nespus de bucuros. Pricina era tot pasiunea lui ştiinţifică. Minunat! Va face o dublă experienţă: şi asupra Gatinei, şi asupra pruncului.

Cât priveşte efectele nocive, nu trebuia să se teamă de nimic. Preparatul născocit de el poseda virtuţile ideale ale oricărui preparat farmaceutic: dacă nu ajută, în niciun caz nu dăunează.

Sfatul celor şase prieteni – Mac Intyre, tatăl şi fiul, Batle, Gatina. Beloger şi Bimbo – hotărâtă că, înainte de începerea tratamentului de creştere, piticii să încerce a se apropia de Guliver. Singuri ei se puteau strecura în cabina comandantului suprem pentru a sta de vorbă cu el.

\- 4 -

În jurul cabinei comandantului suprem, stăpânea o linişte vecină cu încremenirea. De când „Magnifica expediţie” pornise în larg, nimeni nu-l mai văzuse şi printre mateloţi începu să circule zvonul că ar fi suferind. Comenzile porneau de la Johnson, iar câteodată şi de la Ţipar. Ca să salveze aparenţele, Johnson vorbea însă în numele comandantului suprem. Şi, tot din aceleaşi

motive, el intra din când în când în somptuoasa cabină a acestuia cu o servietă elegantă sub braţ, chipurile, să lucreze şi să primească dispoziţiuni.

Dar ajuns în cabină, se grăbea să scoată din eleganta servietă o sticluţă cu rom şi să tragă vârtos la măsea. Prezenţa robotului de nylon, care se mişca întocmai ca el ba îi şi răspundea la unele întrebări, isca în sufletul lui o negură de teamă. Da, bătrânul lup de mare care cunoscuse toate furtunile mărilor şi ale pământului şi rămăsese neînfricat în faţa lor, simţea o nelămurită teamă înaintea acestei păpuşi, care avea înfăţişarea lui Guliver. Ca să-şi recapete curajul, nu avea alt leac decât romul. Când golea sticluţa de ultima picătură, renăştea şi curajul în el. Atunci se îndrepta cumplit, ameninţător spre robot şi-i striga:

– Ce, măi, maţe de cârpă, crezi poate că mi-e frică de tine? Ei bine, te înşeli!

Şi ca să-i facă dovada că în adevăr nu-i este frică, se repezea cu pumnii şi cu picioarele în el. Numai rezistenţa materialului plastic folosit de doctorul Kumberly a salvat robotul de la o gravă deteriorare.

O asemenea crâncenă bătaie îi trăgea Johnson robotului şi sub privirile înmărmurite ale Gatinei şi ale lui Beloger, care izbutiseră să se strecoare până la ferestruica rotundă a cabinei.

Cum Guliver, dragul, bunul lor prieten suferea să fie lovit, maltratat de Johnson, fără să riposteze, fără să se apere măcar? Aceasta li se părea de neînţeles.

Prima mişcare, aproape reflexă, a lui Beloger a fost aceea de a-i veni în ajutor. Dar Gatina îl opri:

– Stai! şopti ea. Ce am putea face noi? Nimic! Ba i-am putea pierde pe toţi ceilalţi prieteni ai noştri…

Când însă Johnson clătinându-se, părăsi cabina, ei se repeziră într-un suflet prin uşa rămasă deschisă, Guliver zăcea întins pe podea, într-o neclintire de leşin.

Sărmanul lor prieten în ce hal ajunsese! Cu multă grijă

şi dragoste încercară să-l readucă în simţiri. Dar toate strădaniile lor au rămas infructuoase. Guliver rămânea ca de piatră, rece şi ţeapăn.

Atunci o necuprinsă spaimă le îngheţă inimile. Nu mai încăpea nicio îndoială, Johnson le ucisese prietenul.

Făcând această groaznică descoperire, ei şi zoriră spre uşă. Dar iată, pintenat de nerăbdare, Beloger şi-a simţit deodată piciorul prins în ceva. Ce putea să fie oare? O sârmă! O sârmă desfăcută parcă din trupul lui Guliver.

– Galina, rămâi! Trebuie să cercetăm care-i rostul acestei sârme.

Şi, apropiindu-se din nou de trupul neînsufleţitului lor prieten, au aflat ceea ce dumneata, cititorule, ştiai mai de mult, că Guliver nu era Guliver.

CAPITOLUL X

- 1 -

E momentul acum să povestim ce s-a întâmplat cu adevăratul Guliver. În acest capitol ne vom ocupa de viaţa lui Guliver pe Insula Florilor.

Sosirea lui împreună cu bătrânul savant Allridge a produs o adevărată senzaţie în rândurile deportaţilor. În general, orice nou pensionar se bucura de o frăţească primire în republica învăţaţilor. Se presupunea că este o nouă victimă a regimului din ţara lui Guliver. Că născocise poate ceva care venea în contradicţie cu interesele vreunui trust ori se îndărătnicise într-o experienţă care de asemenea ar fi putut să primejduiască tihna şi veniturile înalţilor slujitori ai imperiului.

Guliver nu era un mare învăţat, nu ticluise nici o invenţie menită să răstoarne binecunoscute valori şi să deschidă anumite perspective. Dar era un vestit

navigator, şi isprăvile lui desfătaseră copilăria fiecăruia dintre locuitorii Insulei Florilor.

De aceea aflând cine e s-au străduit cu toţii să-i îndulcească clipele pe care avea să le petreacă printre ei. Allridge le povestise căror împrejurări se datora deportarea lui Guliver iar atitudinea lui neîncovoiată li-l făcuse încă şi mai drag.

Primele zile s-au scurs în istorisiri şi amintiri de prin ţării neobişnuite pe care Guliver avusese norocul să le cunoască. În chipul acesta căuta să răsplătească dragostea frăţească de care era înconjurat. Dar viaţa pe insulă se desfăşura neîndurătoare. Hrana puţină, lipsă de condiţii elementare de igienă, climă cu tranziţii neaşteptate de la caniculă la frig puternic. Iar la toate acestea se mai adăuga grosolănia personalului de pază.

Guvernatorul insulei era un oarecare căpitan Sullivan Wallace, supranumit Sullivan cel Negru, din cauza cruzimii sale.

Fost multă vreme un feroce comandant de unitate prin colonii, Wallace fusese avansat, tocmai pentru aceste sângeroase merite, la rangul de guvernator al Insulei Florilor. Wallace aplica pensionarilor săi un regim care, potrivit instrucţiunilor secrete trimise de Town Hill, trebuia să-i facă inofensivi. Cerând, cu prilejul unei audienţe, lămuriri asupra termenului „inofensivi”, guvernatorul fusese aspru admonestat pentru lipsa lui de perspicacitate.

– Atunci, excelenţă, dacă am înţeles bine, mă pot purta cu ei cum m-am purtat cu bandiţii din colonii, spuse Wallace făcând un semnificativ gest cu degetul arătător în dreptul gâtlejului.

– Ferit-a sfântul! sări Town Hill în sus. Domnule guvernator, nu trebuie să uiţi că aici nu eşti chemat să aplici măsurile civilizatorii folosite în colonii. Inofensiv poate fi, de pildă, un individ ţintuit de boală în pat ori, să zicem, un altul care nu mai poate avea judecata rece şi

normală a unui adult, ci pe aceea a unui copil înapoiat...

Subtilităţile acestea nu puteau fi pe gustul şi înţelegerea lui Sullivan cel Negru. Dar pentru a nu-şi dezamăgi superiorii, se străduia totuşi să aplice un regim care, dacă nu-i făcea pe deportaţi să capete judecata încâlcită a unui copil înapoiat, cel puţin îi ţintuia la pat cu tot felul de beteşuguri. Nu însă tuturor le aplica acelaşi regim. Allridge, care avea însărcinarea să vegheze la bunul mers al uzinei electrice, era oarecum cruţat.

- 2 -

La vreo săptămână de la venirea lui pe insulă, Guliver stând de vorbă cu Abraham Allridge, cu care se împrietenise mai bine, îi puse această întrebare:

– Maestre, sunteţi atâţia oameni de valoare pe această blestemată insulă. Aţi încercat oare vreodată să folosiţi capacitatea dumneavoastră ştiinţifică?

– Să folosim capacitatea noastră ştiinţifică? O folosim doar. Nu vezi? Am ajuns electrician-şef, zâmbi ei amar.

Dar după o scurtă pauză, întrebă la rândul său:

– În ce chip să folosim capacitatea noastră ştiinţifică?

– Încercând să evadaţi!

– Să evadăm? Cum putem evada când jur împrejur nu se află decât o nesfârşită întindere de apă, iar fiecare floare din fermecătorul gard care imprejmuieşte insula, fiind de metal încărcat cu electricitate, este aducătoare de moarte?

– Şi totuşi, cu ştiinţa dv., aţi putea face ca florile să nu mai fie vătămătoare.

– Mda, asta s-ar putea face, răspunse după o clipă de gândire Allridge.

– Iar cât priveşte întinderea nesfârşită de apă care ne înconjoară, ea poate fi străbătută de nave repezi, care nu existau pe vremea mea, dar pe care dumneavoastră aţi putea să le construiţi.

– Dar pentru asta ne trebuie mijloace.

– Fireşte, însă, căutându-le, sigur că le vom găsi!

Allridge se uita zâmbind la Guliver. Era cucerit de încrederea lui. Şi deodată îşi aminti de nişte motoraşe de rezervă pe care le avea în uzină şi care puteau fi adaptate la un vas cu motor.

– Aşa e. Hm, lasă-mă să mă mai gândesc.

– De bună seamă. O asemenea ispravă cere multă chibzuinţă.

După câteva zile, Allridge îi spuse descurajat lui Guliver:

– M-am gândit bine. Nu, dragul meu, nu ne putem înhăma la asemenea treabă. E mult prea grea pentru puterile noastre. Şi-apoi, dacă eşuăm, am putea aduce nenorocirea şi pieirea tuturora.

– Dar dacă izbândim, le putem aduce fericirea, răspunse Guliver.

Răspunsul acesta îl puse din nou pe gânduri pe bătrânul învăţat. Iar într-o dimineaţă, încălzindu-se la soare după o noapte extrem de friguroasă, îi făcu semn lui Guliver să se apropie. Deşi nedormit şi gârbovit de lipsuri, Allridge avea parca o scânteiere tinerească în priviri.

– Ştii ce? începu el, m-am gândit bine. Uite, am schiţat schema unui vas cu motor. Trebuie să încercăm! Asta nu e viaţă pe care o trăim noi aici. E o lungă şi înfiorătoare agonie, cum bine spune Clara Cooper.

Atunci puseră la cale un plan amănunţit, care prevedea în primul rând construirea, sub conducerea lui Allridge, a unei nave moderne cu motor. Muncă anevoioasă care cerea braţe voinice de lucru, cum nu prea se găseau în rândurile deportaţilor. O dată corabia construită, trebuia neutralizată forţa ucigătoare a ghirlandelor de flori. Şi, mai presus de orice, se impunea o deosebită grijă ca iscoadele să nu-i dea de veste lui Sullivan cel Negru despre toate câte puneau la cale.

Un scurtcircuit scufundase insula în întuneric. Era o noapte deasă. Bezna părea compactă, aproape materială. De obicei, în asemenea nopţi, se puneau în funcţiune, împrejurul insulei, un număr îndoit de reflectoare. Dar scurtcircuitul provocat de Allridge le făcuse în noaptea aceasta inutilizabile. Ele priveau ca nişte ochi morţi.

Evadarea trebuia să se producă pe întuneric, care, după gluma doctorului Lambert, nu totdeauna favoriza acţiunile criminale.

Din fortăreaţa care slujea drept adăpost deportaţilor, aceştia ieşiră unul câte unul. Ca să nu se rătăcească, se legară cu funii, aşa cum obişnuiesc alpiniştii. În frunte se afla Guliver. El studiase în amănunţime drumul spre improvizatul debarcader şi l-ar fi putut parcurge chiar şi cu ochii închişi.

– Hai, hai mai repede, îl zori Allridge. Era nerăbdător să se vadă mai de grabă în larg.

– Da, maestre, vom pleca îndată. Trebuie mai întâi să vedem dacă nu lipseşte vreunul.

Numărătoarea dovedi că Guliver avea dreptate. Lipseau doi deportaţi: Clara Cooper şi doctorul Lambert.

Începu o înfrigurată căutare. În cele din urmă, Clara Cooper fu găsită leşinată pe scările fortăreţei. Se afla într-un asemenea hal de slăbiciune fizică, încât cel mai mic efort îi provoca leşinuri. Reţeta lui Town Hill de a o face inofensivă, dăduse rezultate excelente… Acum trebuia găsit şi doctorul Lambert. Dar cu toate strădaniile nu i se putu da de urmă.

– Ce facem? Plecăm fără el? întrebă Guliver.

Îi hăituia o firească nerăbdare şi fiecare clipă de întârziere ar fi putut să le primejduiască fuga. Totuşi, le venea greu să-l părăsească pe Lambert.

– Nu înţeleg cum de n-a venit? Cunoştea doar în amănunţime fiecare etapă. Ce să se fi petrecut cu el? se întreba Allridge.

– Să mergem! hotărî Guliver. Chiar dacă eu n-aş fi de acord, nu se cuvine ca din pricina unuia singur să sufere atâţia. La drum!

Convoiul se îndreptă spre improvizatul debarcader, unde, ascuns de o stâncă, se afla vaporaşul. Clara Cooper, care avea unele predispoziţii către formulări poetice, îi găsise un nume potrivit: „Steaua robilor”.

Pe neaşteptate se auzi un foşnet. Întregul convoi încremeni cu respiraţia ţinută. Ce putea să fie? Guliver, care o purta pe Clara Cooper pe braţe, o puse de o parte şi înaintă cu pas de pisică. Voia să afle de unde venea zgomotul. Se întoarse repede şi bucuros. Nu era nimic. Vântul hoinărea pe insulă. Dar acum trebuia să se grăbească. Încă puţin şi vor fi la debarcader. Iată-i ajunşi. Funiile cu care erau legaţi îi va ajuta să se coboare. Să înceapă coborârea. Gata! Mai repede! Mai repede!

Deodată îi izbi o erupţie de lumină. Jur împrejurul insulei se aprinse un inel de reflectoare. Ce însemna asta? Cine le pusese în funcţiune?

Dar unde-i „Steaua robilor”?… Uite-o, se leagănă pe valuri, însă nu mai e „Steaua robilor”. E plină de paznici cu arme atomice îndreptate spre fugari. La cea mai neînsemnata încercare de nesupunere, armele vor fulgera şi vor stinge pentru totdeauna visuri, frământări, speranţe…

Iar în mijlocul paznicilor, rânjind, se afla crudul guvernator, Sullivan Wallace, supranumit Sullivan cel Negru, şi alături, beat turtă, doctorul Lambert, care-i vându-se pentru o damigeana de vin şi cincizeci de pachete de ţigări…

CAPITOLUL XI

În biroul lui, care nu avea nici pe departe eleganţa cabinetului lui Town Hill, Robert Morisson urmărea cu desfătare urcările înregistrate în ultimele zile de cursul acţiunilor „Guliver”. Cu toată manifestaţia ostilă din portul Worchester, bursa se însufleţise după plecarea „Magnificei expediţii”, şi cererea pentru acţiunile „Guliver” luase forme neîntâlnite.

Se vindeau pe capete blocuri, castele, întreprinderi, spre a se putea achiziţiona acţiuni. Ca un adevărat maestru, Robert Morisson trăgea cu abilitate sforile.

-în fiecare zi primea raportul din partea credinciosului său Johnson. Stătea cu el de vorbă la televizor, cerând amănunte cu privire la purtarea echipajului, şi-şi freca fericit palmele când Johnson îl asigura că nimeni, dar absolut nimeni nu bănuia apropiatul şi tragicul sfârşit. Aşadar, lucrurile mergeau de minune!

Apoi, zâmbind, regla aparatul în aşa fel, încit să poată avea imaginea oceanului pe care plutea „Magnifica expediţie”.

Ah, mările, oceanele, călătoriile pe şovăielnicul terasament al apelor erau slăbiciunea bătrânului financiar. Ar fi stat ore întregi pe şezlong să privească fugărirea fără odihnă a valurilor, să asculte freamătul lor, să soarbă respiraţia lor sărată.

Uneori îi era milă de el însuşi că, hărţuit cum era de multe şi variate treburi, nu-şi putea fura din timp să plece într-un voiaj de-a lungul tuturor oceanelor. Pasiunea pentru aur fiind mai puternică, se mulţumea să privească prin televizor diferite aspecte marine şi oceanice. În ultima vreme cotidiana convorbire cu Johnson îi oferea acest prilej.

Cu o zi înainte de producerea proiectatei catastrofe, Robert Morisson începu să se neliniştească. Şi nu fără

motiv. Nu mai izbutea să-l obţină pe Johnson la televizor. Şi asta încă nu era totul. La un moment dat, i-a apărut pe ecran o splendidă femeie, îmbrăcată în costum marinăresc.

Măcinat de invidie, dar făcând în acelaşi timp haz, Morisson gândi că bătrânul lup de mare, călcând prescripţiile regulamentare, luase clandestin pe bord o femeie. Îl bănuia de mult bântuit de o dogoritoare patimă faţă de farmecul oricărei femei. Nu pricepea însă ce-l împiedica pe Johnson să apară la televizor. Lămuririle pe care Tom Border se grăbise să i le servească i se păreau neîndestulătoare. Ba, îl puseră serios pe gânduri. Să auzim ce-i spusese Border:

– Mister Morisson, excelenţa sa viceamiralul Johnson m-a delegat să vă comunic că totul e în cea mai desăvârşită ordine.

– Ia, nu-mi bâzâi prostiile astea în cap, ţipă Morisson. Eu vreau să vorbesc neapărat cu Johnson! M-ai înţeles?

– Dar, mister Morisson, excelenţa sa e prea ocupat să poată sta acum de vorbă!

– Cum vine asta, prea ocupat? Când îl cheamă patronul, nu există să fie ocupat.

– Mă iertaţi, mister Morisson, dar excelenţa sa e de altă părere, răspunse Ţiparul. Şi, fără să mai piardă timpul, întrerupse legătura, lăsându-l pe Morisson să răguşească zbierând în aparat. Spumegând de furie, acesta se puse numaidecât în contact cu şeful guvernului, cu Town Hill şi cu sir William. Spre deosebire de Morisson, aceştia îşi păstrară calmul.

În adevăr, situaţia prezenta unele ciudăţenii, dar de vreme ce „Magnifica expediţie” nu deviase de la itinerarul stabilit, nu era motiv serios de îngrijorare. Pentru orice eventualitate, va fi trimisă o escadrilă de hidroavioane să observe şi să raporteze ce se întâmplă. Până în câteva ore, escadrila va fi înapoi. Dar surpriză! Escadrila nu se mai înapoie, îndreptăţind astfel motivele

de nelinişte ale lui Robert Morisson.

În seara zilei sorocite catastrofei, care nu s-a mai produs, în cabinetul lordului Westinghouse avu loc un consiliu restrâns. Consiliul fu întrerupt de intrarea furtunoasă a vicontelui Rap.

– Majestatea sa se interesează din ce motive catastrofa a fost amânată.

Atunci Robert Morisson, care nu era nici prim-minisiru, nici ministru al Afacerilor Interne ori al coloniilor, luă cuvântul pentru toţi şi făcu următoarea prevestire:

– Spuneţi majestăţii sale că nu e vorba de nici o amânare. Catastrofa se va produce, dar nu pe ocean, ci aici!

Vicontele Rap, datorită vechimii nobleţei sale, nu permitea o prea mare intimitate celor fără titluri, chiar dacă posedau averea lui Morisson. Astfel, nici nu luă în seamă spusele acestuia şi se adresă din nou lordului Westinghouse, iar figura dezolată a primului ministru îl cutremură.

– Cum e cu putinţă, îşi ieşi din fire vicontele Rap, să nesocotiţi interesele coroanei şi să lucraţi ca nişte imbecili.

Şi spunând cuvântul „imbecili”, se uită fioros la Town Hill, pe care şi de data aceasta îl considera ca autorul acestei lamentabile nereuşite.

– Cred că nu e prudent să aruncăm cu invective, răspunse Town Hill înţepat. Deocamdată nu ştim încă nimic. Aşteptăm rapoartele miniştrilor Marinei şi Aviaţiei. Vom informa apoi şi pe majestatea sa.

– Dar bine, nu-nţelegeţi că majestatea sa vrea să ştie ce se întâmplă cu „Magnifica expediţie”?!

În adevăr, de când augusta frunte a majestăţii sale primise botezul ouălor clocite cu prilejul memorabilei manifestaţii din portul Worchester suverana nu se preocupa decât de sporirea depozitelor personale la băncile din străinătate. Iar în regeştile calcule ale Carlei

Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a, despăgubirile trebuiau să-i asigure existenţa, în caz de exil, pentru o perioadă îndelungată.

– Noi nu nesocotim interesele coroanei, răspunse grav lordul Westinghouse, care presimţea asediul migrenei în jurul pleşuvului sau cap. Noi, dimpotrivă, am pus interesele coroanei mai presus de ale noastre şi vom face totul ca să le salvăm.

Atunci Robert Morisson se porni pe un râs strident şi sinistru, care jigni demnitatea nobililor slujitori ai imperiului.

– Mister Morisson, încercă sir William să-l pună la punct. Vă rog să nu uitaţi că vă aflaţi la un consiliu restrâns al slugilor majestăţii sale.

– Ia mai încetaţi cu aerele astea. Stăm cu toţii pe muchea prăpastiei şi voi vă sclifosiţi cu formule.

– Şi ce-ai vrea să facem? Miniştrii de resort cercetează, şi vom afla ce se întâmplă, îl repezi Town Hill.

– Apoi, situaţia e foarte gingaşă pentru noi, îl completă lordul Westinghouse. Cine nu este în curent cu dedesubturile afacerii nu va înţelege de ce ne neliniştim când flota îşi urmează drumul stabilit.

– Ehe-he, până să vă treziţi voi, cine ştie ce ispravă o să mai facă Johnson.

– Johnson e doar omul dumitale! Dumneata eşti acela care l-ai luat pe garanţie, tună acuzator Town Hill.

– Doar nu eu sunt ministrul de Interne şi nu eu am datoria să ştiu ce este în sufletul lui.

– Aici, cu toată părerea de rău, trebuie să fiu de partea lui mister Morisson, interveni sir William. Vechea lui ură împotriva lui Town Hill ţâşnea cu putere înzecită. Dumneata porţi răspunderea acestei nereuşite.

– Întreaga răspundere, confirmă şi vicontele Rap.

– Ba, dimpotrivă, Town Hill nu are nicio vină, îl apără lordul Westinghouse.

– Numai el e vinovat, stărui sir William.

Atunci Town Hill făcu un salt, şi dinţii lui ascuţiţi se înfipseră în splendidul nas acvilin al lui sir William.

Pe de altă parte, lordul Westinghouse primi de pe buzele bătrânului financiar un foarte vulgar scuipat peste pleoape. Era prea mult! Atât primul ministru cât şi vicontele Rap se repeziră la Robert Morisson şi-l prinseră de gât.

Având în vedere vârsta înaintată a celor mai mulţi dintre combatanţi, cine ştie ce grave urmări ar fi putut să aibă grelele eforturi fizice pricinuite de păruială.. Intrarea la timp a miniştrilor Marinei şi Aviaţiei puse, din fericire, capăt acestei altercaţii, care se soldă cu o muşcătură violentă de nas, câţiva ghionţi şi unele neînsemnate zgârieturi.

- 3 -

Să povestim acum ce se întâmplase cu „Magnifica expediţie”.

În chiar ziua în care Gatina şi Beloger făcură uluitoarea constatare că Guliver nu este Guliver, sfatul celor şase prieteni hotărâse să întreprindă unele investigaţii şi în cabina comandantului suprem adjunct.

Desigur, aceste investigaţii nu puteau fi făcute cu succes decât de către pitici. În lipsa lui Johnson, ei se strecurară pe ferestruică şi începură să scotocească prin sertare. Nu găsiră nimic să le atragă în mod deosebit atenţia, în afară de o cheie care, după forma ei, se vedea bine; este secretă. Trebuia să afle şi broasca pe măsura căreia se potrivea... Lucrul nu era defel simplu! Dacă între timp n-ar fi intrat Johnson să vorbească prin televizor cu Morisson şi apoi să descuie cu această cheie un sertar bine tăinuit în perete, nici vorbă să-i fi dat de rost. Cu toate că nici Gatina, nici Beloger nu aveau cine ştie ce cunoştinţe tehnice, din convorbirea lui Johnson cu Morisson pricepură că sertarul secret conţinea un

mecanism de lansare şi de teleghidare a minelor. Mai pricepură că pe curând e plănuită o gigantică explozie şi că Johnson urma să părăsească vasul amiral cu două ceasuri înainte de catastrofă. De aici deduseră că explozia urma să scufunde întreaga expediţie, în cap cu vasul amiral. Nimeni, dar absolut nimeni, în afară de Johnson, nu trebuia să scape cu viaţă.

Cutremuraţi de cele aflate, piticii grăbiră să ajungă fără zăbavă în mijlocul prietenilor lor.

Dar când erau pe punctul să intre în cabina lui Batle, unde aceştia îi aşteptau nerăbdători, fură brutal opriţi de cineva:

– Staţi pe loc! Mâinile sus! îi somă un glas parcă ştiut. Era Ţiparul. Cu pistolul întins ameninţa să le ia viaţa.

Când Ţiparul se apropie de cei doi infractori, nu-i fu greu să recunoască pe piticii din gheţar. Faptul acesta, departe de a-l potoli, dimpotrivă, îl îndârji şi mai mult. El avea misiunea de a face poliţia vaselor şi era înciudat că stârpiturile astea au fost în stare să-l înşele şi să se strecoare tocmai pe vasul amiral. Se bizuiau, pe semne, pe prietenia comandantului suprem Guliver. Dar el ştia că Johnson nu-l putea suferi pe Guliver, aşa că…

Duse fluierul la gură să cheme garda. Înainte însă ca vreun şuierat să străpungă văzduhul, se pomeni c-o pătură pe cap. Strâns ca într-o menghină de patru braţe voinice şi băgat în cea mai apropiată cabină. Braţele voinice erau ale celor doi Mac Intyre. Dacă faţă de Johnson nutreau o ură înverşunată pe care nu şi-o ascundeau defel, pe Tom Border îl socoteau un ofiţer cu multe calităţi, căruia i se cuvenea oarecare stimă. Accentuăm oarecare. Fiindcă devotamentul aproape slugarnic faţă de Johnson, îi ştirbea, după părerea lor, din stima cuvenită. Nu cu inima uşoară au fost nevoiţi să-i pună pătura în cap. Dar ce puteau face? Dacă n-ar fi cutezat, cine ştie ce s-ar mai fi putut întâmpla.

Border se împotrivise, protestase. Adus în cabină după

ce i se scosese improvizata glugă, privea cu dispreţ şi mânie spre cei doi marinari, care, stânjeniţi, îi ocoleau privirile. Dar, ascultând pe Gatina şi Beloger povestind cutremuraţi cele aflate, privirile lui Border căpătară o altă expresie: de ură. Cum, omul pe care-l socotise ca pe un părinte era gata să cosească dintr-o dată mii şi mii de vieţi, printre care şi pe a lui, de dragul banilor? Îl ştia însetat de avere şi, până la un punct, uşurat de binecuvântata povară a conştiinţei. Dar el îl iubise şi-i aflase justificarea. Nu! Nu l-ar fi crezut niciodată în stare să meargă până la asasinat. Şi acum, acum i se dezvăluia o cruzime de jivină lacomă de sânge.

Un lung suspin izbucni din pieptul lui. Când Gatina şi Beloger conteniră de povestit, primul care cuvântă fu Border.

– Trebuie să împiedicăm cu orice preţ această crimă!

Atunci se auzi glasul lui Mac Intyre tatăl. Vorbea molcom, cum avea obiceiul:

– Dar pentru asta se cere ca mai întâi să-l înlăturăm pe Johnson.

– Il vom înlătura, răspunse hotărât Border. Şi cei de faţă înţeleseră că nimic şi nimeni nu va putea clinti această hotărâre.

Chiar în aceeaşi seară se stabili ziua, ora şi minutul când Johnson urma să fie înlăturat. Tom Border trebuia să preia comanda supremă. Înlăturarea lui Johnson nu era o problemă anevoie de rezolvat. El n-avea pe nimeni de partea sa. Dovedise însă în toate împrejurările o mare şiretenie şi ar fi putut să le scape printre degete. De aceea se cerea tact şi prudenţă.

- 4 -

Batle, dogorât de mistuitoarea lui pasiune pentru ştiinţă, devenise nerăbdător. Voia să înceapă mai degrabă aplicarea noului său tratament. Pe de altă parte,

Gatina şi Beloger erau încă şi mai nerăbdători. (Acum încetaseră să fie pitici, dar nici oameni ca toţi oamenii nu erau. Se aflau cam la mijlocul drumului.) Astfel, chiar în seara când se hotărî înlăturarea lui Johnson, sfatul prietenilor, care-l cuprindea acum şi pe Border, îi dădu lui Batle dezlegarea să pornească la treabă, asigurându-i totodată şi condiţiile cele mai bune. Batle nu se lăsase câtuşi de puţin rugat. Nu mai departe decât a doua zi, dimineaţa făcu primele injecţii. Tratamentul era ceea ce se numeşte în medicină un tratament de şoc şi prevedea câte trei injecţii pe zi, doze masive de hrană şi lichide, cum şi odihnă absolută. Nerespectarea acestor recomandaţii ar fi putut compromite totul. Rezultatele nu întârziară să apară. Ele erau de-a dreptul uluitoare. Batle spulberase vechiul adagiu latin: „Natura nu face salturi”. Ba da, natura face salturi, şi încă ce salturi!

Crescând la o statură normală. Gatina şi Beloger, nu mai aveau ce pune pe ei. Hainele rămaseră bune pentru copii. Problema se rezolvă prin împrumutarea unor uniforme marinăreşti din garderoba destul de sărăcăcioasă a celor doi Mac Intyre.

Aşa se explică de ce Robert Morisson a putut zări la un moment dat pe ecranul televizorului o splendidă femeie în costum marinăresc. Când foştii pitici apărură în mijlocul prietenilor, impresia fu extraordinară. Mac Intyre tatăl şi fiul nu-şi credeau ochilor. Cum, perechea asta fermecătoare să fie oare chiar prichindeii din gheţar? Cu neputinţă! Bimbo. Deprins cu tot felul de trucuri şi şmecherii de circ, se repezi să vadă dacă nu-s niscaiva scamatorii la mijloc. Nici Border nu izbutea să se desprindă din uluiala în care-l zvârlise isprava lui Batle. Ţiparul nu avea despre Batle o părere prea bună. Batle săvârşise o adevărată minune care-l situa. Fără îndoială, printre cei mai de seamă învăţaţi ai lumii.

Batle îşi privea opera cu o legitimă mândrie dar şi cu dragoste părintească. Ceea ce ar putea părea ciudat e

faptul că Gatina şi Beloger se obişnuiau anevoie cu noua lor stare fizică. După emoţia biruinţei, îi covârşise un simţământ de nelinişte, un soi de jenă ca şi cum s-ar fi aflat dezgoliţi înaintea unor priviri neruşinate. Iar exclamaţiile de uimire ale prietenilor nu făceau decât să le sporească tulburarea.

Între timp, în jurul lui Johnson se şi urzise un păienjeniş din care i-ar fi fost anevoie să scape. Cu exersatul lui miros de bătrân lup de mare, adulmecase o primejdie. Dar nu-şi putea lămuri de unde vine.

Pentru înlesnirea capturării, Gatina trebuia să slujească drept momeală, confirmând astfel bănuiala lui Morisson cu privire la pătimaşa slăbiciune a lui Johnson pentru farmecul femeilor. Această slăbiciune l-a şi pierdut. Lucrurile s-au petrecut nespus de simplu.

În ajunul zilei sorocite pentru catastrofă, Galina răsări în calea lui Johnson. Dacă alcoolul nu izbutea decât să-l ameţească, prezenţa unei femei, mai cu deosebire când avea seducătoarea înfăţişare a Gatinei, îl făcea să-şi piardă pur şi simplu minţile. Johnson nu mai vedea decât şerpuitoarea ei făptura, ochii mari, scânteietori ca smaraldul, sub umbrarul genelor mătăsoase, nu mai auzea decât minunatul ei glas de ciocârlie.

Starea de transă în care-l transpuse farmecul Gatinei determină o neglijare completă a celor mai elementare măsuri de prevedere. De obicei purta în buzunarele secrete diferite minuscule arme de foc perfecţionate care, la o cât de superficială atingere, se descărcau automat. Ei bine, acum nici nu se mai sinchisea de ele. Când Border îi înfipse pistolul în piept, iar cei doi Mac Intyre îi prinseră brăţări de fier la mâini şi la picioare, se trezi parcă dintr-un somn adânc.

– Bestiilor, începu el să urle, voi mi-aţi trimis-o în cale. Încercă să se smucească, să declanşeze din buzunarele secrete tirul armelor automate. Dar buzunarele erau goale… Fu încuiat într-o cabină şi pus sub straşnică pază.

Mai târziu veni să-i ţină companie comandantul escadrilei trimise în cercetare de Town Hill.

La invitaţia lui Border de a face cauză comună, se împotrivi zgomotos şi indignat. Furtunosul comandant se pomeni astfel alături de Johnson. Echipajul însă trecu neşovăielnic de partea răsculaţilor. Prin urmare „Magnifica expediţie” se îmbogăţise: număra acum câteva avioane de tip modern, iar în plus şi câţiva noi luptători hotărâţi să învingă.

CAPITOLUL XII

- 1 -

După eşuarea evadării, Allridge şi Guliver socotiţi căpeteniile fugarilor prinşi – cum de altfel şi erau – fură sortiţi unui regim deosebit de sever. Iar un vechi temnicer, pe nume Walter, cel mai devotat om al lui Sullivan, se străduia din răsputeri să-l înăsprească şi mai mult. Nu era zi, nu era ceas în care Walter sa nu le picure şi de la el câţiva stropi de venin. Li se dădea mâncare o data pe zi? Walter avea grijă să n-o primească decât la două zile. Aveau voie să ceară apă când le era sete? Walter le-o aducea, câte-o bărdacă plină ochi, dar în apă pluteau şoareci, gândaci şi păianjeni. Sullivan făcea haz de isprăvile lui Walter, iar acesta se arăta nespus de mulţumit de mulţumirea şefului.

– De ce ne înăspreşti viaţa când nimeni nu ţi-o porunceşte? îl întrebă Allridge o dată.

– Cum, de ce? se miră Walter. Păi, voi sunteţi întemniţaţi, iar eu ce sunt? Temnicer! Atunci?

Asta era judecata lui Walter şi nu se deosebea mult de a lui Town Hill, de pildă.

Aspră şi grea era viaţa sortită de Sullivan cel Negru prizonierilor săi, dar nici pe departe atât de chinuită ca

aceea a doctorului Lambert. Pe Lambert nu-l osândise nimeni. El se bucura chiar de unele favoruri. Mai primea şi acum, la răstimpuri, câte un pachet de ţigări ori o ploscă cu băutură. Dar Sullivan hotărâse să vieţuiască laolaltă cu ceilalţi deportaţi. Şi aceasta era cea mai grea osândă.

Treceau zile şi săptămâni, s-ar fi putut să treacă şi ani fără să-i adreseze careva cuvântul, fără să i se dăruiască o privire.

Lambert simţea cum îl asediază încet, dar irezistibil negura nebuniei. „Optimismul” lui se ofilise, glumele erau ascultate de pereţi. Când se apropia de un deportat, acesta se grăbea să-şi caute alt loc. Când deschidea gura să rostească un „bună dimineaţa”, i se răspundea cu o tăcere de gheaţă. Când înnebunit se târa şi cerşea un zâmbet, îl întâmpina o însetată mânie. Sullivan cel Negru nici nu bănuia că, fără să fi vrut, iscodise o drăcească pedeapsă.

Într-o noapte întunecoasă, doctorul Lambert dispăru. A doua zi, trupul lui anina fulgerat între ghirlandele cu flori care ţărcuiau insula. Nimeni n-a aflat dacă a fost electrocutat din imprudenţă ori şi-a dat singur moartea. Nimeni nu l-a jelit. Dimpotrivă. Unii chiar s-au bucurat. De pildă, Sullivan cel Negru, uşurat de povara de a-i mai dărui la răstimpuri câte un pachet de ţigări ori o ploscă cu băutură.

- 2 -

– Înălţimea voastră, raportă smerit Walter guvernatorului într-o dimineaţă, nu-mi prea place că de la o vreme deţinuţii Guliver şi Allridge stau mereu la sfat. Să nu clocească iarăşi vreo drăcie.

Aşa şi era. Guliver şi Allridge stăteau îndelung la sfat. Dar ei nu „cloceau vreo drăcie”, cum se temea Walter, ci-şi încredinţaţi unul altuia gândurile.

– Vezi, spunea Allridge, de multe ori mă gândesc la Lambert şi socot că el nu ne-a vândut pe noi, nişte făpturi pieritoare, ci a trădat înseşi legile progresului. O, dacă aş fi fost liber, visurile mele şi-ar fi găsit fiinţă în atâtea şi atâtea înfăptuiri. Şi nu numai ale mele, dar şi ale tuturor prietenilor mei de pe insulă.

– Va veni vremea când toate aceste visuri vor putea să zboare, cum zboară fluturele întrupat în lunga lui prefacere din mătasea crisalidei, încerca Guliver să-şi sprijine prietenul, adoptând în acest scop şi exprimarea poetică a Clarei Cooper. Dar Allridge era împresurat de o mare deznădejde.

– Când? Când va veni? Atunci când n-am s-o mai pot folosi? Când voi fi pulbere? Eu nu mai am putere să aştept… De-ai şti, dragul meu, cât am fost de frământat în viaţa de problema energiei solare!… În ultimele săptămâni cred c-am izbutit să rezolv teoretic această problemă şi să fac din soare un mare prieten al omului. Dar voi apuca oare clipa când toate aceste speculaţii teoretice, pe care n-am acum putinţa să le aştern măcar pe hârtie, vor ajunge pe făgaşul primelor experienţe? Când va veni ziua eliberării noastre? Când?

– Această zi nu e departe… Ar putea fi chiar mâine.

Rostind aceste cuvinte, menite să-l îmbărbăteze pe Allridge, Guliver nici nu bănuia că făcuse o mare profeţie, pentru care l-ar fi invidiat chiar şi cei mai versaţi prooroci biblici.

Nu mai departe decât a doua zi după această convorbire, în insulă se iscă o mare frământare. Cel mai tulburat era însuşi guvernatorul, Sullivan Wallace. În strălucitorul cabinet din somptuoasă-i reşedinţă, se învârtea – cum se spune – ca un leu în cuşcă. Se aşeza pe fotoliul îmbietor, dar parcă se aşeza pe cuţite, se plimba pe covorul moale şi mătăsos, dar parcă păşea desculţ pe cioburi de sticlă, punea mâna să obţină legătura cu metropola, dar şi-o retrăgea repede, de

parcă aparatul ar fi fost încins în cuptor.

Oare ce urzicase în asemenea măsură tihna sufletească a crudului guvernator? Nimic alta decât un ultimatum.

În zori, atunci când soarele abia îşi răsfira biruitor mănunchiul de raze, când în aer stăruia înviorător răcoarea înmiresmată a nopţii, Sullivan cel Negru fu smuls din moleşitoarea învăluire a somnului de semnalul televizorului. Socotind că Town Hill ar avea poate să-i comunice vreun mesaj special, Sullivan, bombănind că a fost trezit din dulcele somn al dimineţii, răsuci butonul aparatului. Dar, spre uimirea lui, pe ecran îi apăru un chip cu totul necunoscut, care-i vesti, nici mai mult nici mai puţin, decât următoarele:

„Noi, Tom Border, în numele comandamentului suprem al "Magnificei expediţii», te somăm ca în termen de patru ore să eliberezi pe toţi deportaţii, care trec sub ocrotirea noastră.

În acelaşi timp, te somăm să te consideri prizonier împreună cu întregul personal ajutător, asigurându-vă că în felul acesta nu veţi avea nimic de suferit. Orice împotrivire, orice încercare de a lua legătura cu metropola va îi exemplar sancţionată".

La început, Sullivan gândi că-i vreo farsă de prost gust. Dar când văzu impunătorul cortegiu al vaselor de război, cu gurile de foc îndreptate spre insulă, crudul guvernator căpătă dintr-o dată proprietăţile gelatinei: începu să tremure. Apoi, după multe frămintări, luă o hotărâre eroică: să reziste.

Nu vrem să lungim prea mult povestirea noastră. Ca atare vom renunţa la descrierea altor amănunte. Vom spune numai că la împlinirea celor patru ore ale ultimatumului. Tom Border, Mac Intyre tatăl şi fiul, Gatina, Beloger, Batle şi Bimbo debarcară pe insulă întimpinaţi sărbătoreşte de deportaţi, în timp ce Sullivan cel Negru zăcea deoparte, legat cobză şi cu un căluş

înfipt până în gâtlej. Border, întrebând cine l-a legat, întrucât deportaţii, transformaţi de suferinţă în nişte sărmane epave umane, n-ar fi putut s-o facă –, auzi un glas smerit:

– Eu, înălţimea voastră!

Era Walter temnicerul.

- 3 -

Nu! Cuvintele nu sunt în stare să zugrăvească pe deplin emoţionanta scenă a revederii lui Guliver cu Gatina şi Beloger. De aceea o vom înfăţişa oarecum telegrafic. În primele clipe, Guliver nici nu-l recunoscu. Cine sunt aceşti doi tineri frumoşi marinari, care se anină într-o îmbrăţişare frăţească de umerii lui?

În minte fulgeră bănuiala că ar fi ei, dar gândul se stinse numaidecât. Cam puteau fi Gatina şi Beloger? Ei erau nişte pitici, pe când aceştia… Când însă auzi dulcele ciripit al Gatinei, dintr-o dată în inimă i se aprinse o lumină caldă şi învăluitoare. Nu încăpea îndoială, ei erau.

– Voi, voi sunteţi, dragi prieteni?

– Dar cine alţii?

Urmară ceasuri dragi de aducere aminte, de întrebări şi răspunsuri. Iar când Guliver stărui să afle cum de au crescut, atunci glăsui Batle. Încărunţitul medic istorisi cu însufleţire fazele experienţelor şi rezultatul lor. Pe nesimţite, în jurul lui se adunară roată toţi aceia care alcătuiau Republica învăţaţilor. Însetaţi de noi cunoştinţe, ascultau vrăjiţi, parcă, spusele lui Batle. Rar îl întrerupeau cu câte o întrebare. Când sfârşi de istorisit, Allridge se apropie de el şi rosti solemn, în numele tuturor, următoarele puţine cuvinte:

– Fii binevenit în mijlocul nostru. Eşti un mare cărturar, iar descoperirile dumitale revoluţionează ştiinţa!

Niciodată Batle n-a fost mai fericit şi mai emoţionat ca atunci când bătrânul jerpelit şi gârbovit care rostise

aceste cuvinte îl imbrăţişă… I se părea că însăşi ştiinţa îl îmbrăţişează.

Dar grijile lui abia începeau. Avea de tămăduit printre deportaţi atâtea şi atâtea suferinţe. Starea Clarei Cooper era deosebit de gravă şi dacă ar mai fi întârziat câteva ore numai, asistenţa medicală ar fi fost de prisos. Nici starea lui Allridge nu era mult mai bună. Deznădejdea din ultima vreme influenţase puternic o veche suferinţă de inimă. Chiar Guliver, aparent cel mai robust dintre toţi, era măcinat de scorbut, cutremurătoarea boală a foamei. Şi nu era unul care să nu fie vătămat trupeşte şi sufleteşte de îndelungata caznă a vieţii de deportat.

Insula Florilor deveni în scurtă vreme un ţinut dătător de putere. Ea ajunse, totodată, cartierul general al „Magnificei expediţii”, care, la cererea celor doi Mac Intyre, îşi asumase misiunea de a porni împotriva lui Town Hill.

CAPITOLUL XIII

- 1 -

Iată-ne, iubite cititor, ajunşi cu bine la capătul povestirii noastre. De bună seamă, au rămas o sumă de întrebări care îşi aşteaptă răspunsul. Acesta-i şi rostul ultimului capitol.

Să vedem întâi ce s-a ales din societatea „Guliver and Comp”.

De la plecarea în larg a cortegiului de vase, câte un scurt comunicat doldora de cele mai îmbucurătoare ştiri avea menirea să întreţină nealterat optimismul acţionarilor. Să citim împreună un asemenea comunicat:

„Comandamentul suprem al «Magnificei expedijii» comunică desfăşurarea în cele mai bune condiţii a călătoriei întreprinse. Potrivit programului, în scurt timp

va avea loc debarcarea pe solul prietenesc al noului dominion imperial «Liliputania»”.

De obicei, după răspândirea unor astfel de comunicate, bursa înregistra noi urcări ale acţiunilor societăţii „Guliver and Comp”.

În ziua când comunicatul vesti ancorarea vasului amiral intr-unul din porturile Liliputaniei, în ziarele aparţinând trustului Morisson apărură şi fotografii, chipurile, transmise prin radiograf, înfăţişând primirea entuziastă făcută de liliputani „Magnificei expediţii”, iar la bursă se dădu din nou o înverşunată bătălie pentru obţinerea acţiunilor „Guliver” la preţuri fabuloase.

Dar chiar a doua zi dimineaţă, posturile străine de radio arătară că datele comunicatului erau pur şi simplu inventate, că, într-adevăr „Magnifica expediţie” a ancorat, dar nu la ţărmurile imaginare ale Liliputaniei, ci la acelea ale Insulei Florilor.

A urmat cea mai gigantică prăbuşire cunoscută în istoria bursei. Demascarea acestei vaste escrocherii, care întrecea prin proporţiile ei escrocheriile regelui neîncoronat al chibriturilor, Ivar Kreuger, a făcut ca în numai două ore să se înregistreze scăderi catastrofale. Oameni răguşiţi, transpiraţi, cu ochii cât conopidele, îşi rupeau hainele îmbulzindu-se, luptându-se, nu să obţină, ci să vândă la orice preţ acţiunile „Guliver and Comp”.

Împrejurarea că însăşi coroana şi însuşi guvernul erau implicaţi în această gravă şi nemaiîntâlnită escrocherie avu cele mai neaşteptate urmări. Pentru prima oară în funcţiunea lui de ministru al Afacerilor Interne, Town Hill se putea lăuda cu un succes. El izbutise să afle înaintea tuturor demascarea escrocheriei. Mândru de acest succes, dar, alarmat în acelaşi timp pentru că era complice, luă grabnic legătura cu Robert Morisson. Spre dezolarea lui, secretara îl informă că bătrânul financiar suferise un puternic atac de cord şi nu avea voie să comunice cu nimeni… Situaţia agravându-se şi trebuind

să facă faţă unor eventuale dezordini, Town Hill se repezi la lordul Westinghouse. Şi aici avu surpriza să afle că şeful guvernului nu-i poate primi. Se găsea încă foarte suferind de pe urma zgârieturilor căpătate în cunoscuta altercaţie. Cât despre sir William, fireşte, acesta nici nu voia să audă de Town Hill. Cu nasul tumefiat şi învelit în pansamente, de câte ori îşi amintea de colegul lui de guvern, simţea că-l năpădesc furiile. Nici încercarea de a-l vedea pe vicontele Rap nu fusese mai fericită. Atunci Town Hill acţionă de unul singur.

Încă de copil i se prevestise că, datorită inteligenţei sale, e sortit să ocupe cele mai reprezentative poziţii ale ierarhiei politice.

Când moşteni postul de ministru al Afacerilor Interne, gândi că aceste prevestiri s-au adeverit. Mai târziu însă, în tulburătoarea linişte a mănăstirii unde fusese surghiunit, smerita Ursula, care avea darul devinaţiei, după o noapte petrecută împreună, îl încredinţă că ursita îl predestinase unor situaţii mult mai înalte.

Ei bine. Town Hill socoti ca a sosit vremea împlinirilor!

Folosind deruta provocată de dezastrul societăţii „Guliver and Comp.”, trase spuza pe turta lui. Se erijă în apărătorul drepturilor celor escrocaţi şi, bizuindu-se pe sprijinul colonelului Shelton, mai marele peste poliţie, şi al unor colegi ai acestuia, dădu o lovitură de stat. Declară demisionat şi arestat pentru escrocherie întregul guvern Westinghouse, pe care-l zăvori în turnul unei istorice fortăreţe, sub straşnica strajă a gealaţilor lui Shelton, ridicat peste noapte la gradul de mareşal suprem. Pentru ca membrii cabinetului Westinghouse să nu se plictisească în turnul istoricei fortăreţe, îl trimise şi pe vicontele Rap să le ţină de urât.

O proclamaţie vestea naţiunii că regina Carla Victoria Ludovica Alexandra a XIV-a abdicase în favoarea fiicei sale, care va domni sub numele de regina-împărătească Clotilda Maria Ioana Caterina a XXV-a.

Cum însă noua suverană nu împlinise decât zece ani şi jumătate şi cum la această vârstă n-ar fi putut ţine cu succes în mână frânele imperiului, oricât de precoce s-ar fi arătat, ceea ce nu era cazul, se alcătui un consiliu de regenţă format din: Town Hill, prim-regent, îndeplinind totodată şi funcţia de preşedinte de consiliu, smerita Ursula şi mareşalul Shelton.

Primele măsuri ale noului guvern fură lăcătuirea sediului societăţii „Guliver and Comp.” şi arestarea tuturor deţinătorilor de acţiuni, dovediţi ca tulburători ai ordinii publice.

În aplicarea acestei din urmă dispoziţii se petrecu ciudatul fapt că în rândul deţinătorilor de acţiuni fură înglobaţi şi foarte numeroşi cetăţeni care nu numai că nu posedaseră în viaţa lor sumele necesare achiziţionării de acţiuni, dar nici măcar modestele sume pentru cumpărarea zilnică a pâinii celei de toate zilele.

În faţa noului guvern se ridicau însă atâtea probleme mari şi grave, încât nu avea niciun rost să-şi piardă vremea cu cercetarea acestui fapt…

Printre problemele mari şi grave se înscria ca una de cea mai arzătoare urgenţă sancţionarea exemplară a răsculaţilor de pe „Magnifica expediţie”. Când află că echipajul escadrilei trimise în cercetare a pactizat cu răsculaţii, Town Hill se nelinişti, dar nu-şi pierdu cumpătul. Când i se aduse la cunoştinţă că şi cea de-a doua formaţie de proporţii mai mari a uitat drumul înapoi spre bază, tulburarea de care fu cuprins nu se deosebea prea mult de panică. Dar şi acum reuşi să se domine. În sfârşit, când i se comunică debarcarea „Magnificei expediţii” pe Insula Florilor şi pregătirea în vederea apropiatului asediu al metropolei, starea lui de spirit inspiră cele mai serioase îngrijorări smeritei Ursula.

Consiliul de regenţă hotărî să nu mai trimită nici o formaţie aeriană, terestră ori maritimă pentru a sancţiona pe răsculaţi, ci să organizeze în aşa fel forţele

armate încât să poată face faţă asediului.

În timp ce în ţara lui Guliver se petreceau toate aceste evenimente, pe bordul iahtului „Marile speranţe”, Robert Morisson contempla şerpuirea înspumată a valurilor, statornica lor nestatornicie... Înfăţişarea lui trăda cea mai înfloritoare sănătate. Nici urmă de atac puternic de cord. Întins pe şezlong, savura liniştit tumultul neadormit al mării, făcând bilanţul câştigurilor realizate. Fugise în seara zilei când optimistul comunicat al guvernului Westinghouse vestind debarcarea „Magnificei expediţii” în Liliputania provocase cea din urmă şi cea mai masivă urcare a acţiunilor „Guliver and Comp.”

\- 2 -

...Şi acum, în ultimul paragraf al ultimului capitul, ne vom ocupa în foarte puţine cuvinte şi de bucălatul şi dulcele Sinabi. Iată un nou personaj, va exclama cititorul pe care povestitorul găseşte cu cale să-l aducă tocmai acum, la sfârşit. Aşa e. Sinabi e un personaj nou, care apare cam târziu. Dar ce să facem, altcum nici nu se putea. De ce? Fiindcă Sinabi nu exista. E fiul Gatinei şi al lui Beloger. Închipuiţi-vă, experienţa lui Batle reuşise pe de-a. întregul. La soroc Gatina născu o minune de copil, leit Beloger. Rar întâlneai o astfel de asemănare. Gura, ochii, nasul erau toate ale lui Beloger. Din Gatina rupsese numai farmecul genelor lungi şi mătăsoase

Naşterea lui Sinabi iscă o adevărată sărbătoare. Ce să vă spun multe, două zile şi două nopţi s-a chefuit pe insulă la botezul lui. Naş cine putea să fie? Fireşte, Guliver. Dar nu singur. A mai fost şi un al doilea naş, Mac Intyre tatăl. Cheful avu loc cu o săptămână înainte de pornirea expediţiei împotriva lui Town Hill.

La botezul lui Sinabi se aduseră daruri multe şi se rostiră felurite urări. Primul naş îi dărui un cuţitaş marinăresc de oţel. Şi-i dori lui Sinabi să fie neîncovoiat

ca oţelul.

Doctorul Batle îi atârnă de gât un lănţuc de aur, pe care-l avea de la o străbunică, urându-i:

– Să atingi anii ăstui lanţ!

Clara Cooper, în numele învăţaţilor de pe insulă, îi dărui, ce credeţi? Un ochean mititel, mititel, ca de jucărie, dar prin care vedeai de minune stelele chiar lângă tine.

– Să ai parte de belşugul minţii şi al inimii, să poţi afla bucuria luminii, spuse Clara Cooper sărutând creştetul cu puf auriu al copilului. Iar cei doi Mac Intyre şi-au tot frământat mintea ce dar să-i potrivească. Până la urmă au găsit. Un ceasornic! Da, da, un cesuleţ cât o unghie, taman bun pe măsura lănţucului dăruit de Batle.

Şi i-au ticluit lui Sinabi şi o urare, în stihuri, cu privire la rosturile darului:

„Să-ţi arate
Spor în toate
Şi să-ţi sune
Clipe bune!”

Oare toate aceste frumoase urări pornite din inimă îşi vor afla împlinire? Povestitorul este încredinţat că se vor împlini fără doar şi poate. Dumneata, scumpe cititor, nu eşti de aceeaşi părere?

(Sfârşit)

Ca răspuns la nenumăratele scrisori ale cititorilor care ne-au exprimat dorința de a apărea mai des, începînd de la 1 Martie 1957, fasciculele colecției noastre apar la fiecare zece zile, 1, 10 și 20 ale lunii.

Abonamentele la revista „Știință și Tehnică" și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservire în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

Prețul abonamentelor la colecție:

3 luni . . . . . . 9 lei
6 luni . . . . . . 18 lei
1 an . . . . 36 lei

APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU